

التاس

اس شیخ بن ہر علم فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہے اور فہرست اس کی ہر ایک شاخ کو چھاپہ دینے سے مل سکتی ہے۔ معاہدہ و ملا خط سے شائقان اصل حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ازان ہے اس کتاب کے پیش پرچم کے تین صفحہ سادہ میں کلیات دوا دین و قصائد فارسی و نیز کلیات دوا دین اردو درج کر کے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اس فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ قلمدانوں کو گامی کا ذریعہ حاصل ہو۔

کلیات دوا دین و قصائد

کلیات خزین - یہ مجموعہ نوادہ روزگار سے ہے جس میں چند مسائل ہیں۔

۱۔ سلسلہ پنج عمری حضرت مصنف ۴۰ تواریخ سلاطین

۲۔ قصائد تہذیبیہ انجیہ اطہار علیہم السلام - ۴۰ - دیوان

۳۔ مصنف ۵۰ - مشنویات صفیہ ولی و جمیع انجمن ۱۰ -

۴۔ مشنویات خرابات - ۵۰ - فرہنگ نامہ ۸۰ - تذکرۃ العلماء

مصنف شاعر عظیم الشان و عید العصر شیخ محمد علی خزین

کلیات خاتانی - جس میں قصائد عربی فارسی و غزلیات

و رباعیات کو پورا ذخیرہ ہے ایسا کلیات اس معیت

کر کے لکھا گیا ہے جو اس طبع میں محشی ہو کر مع حل معانی

اشارہ عربی کے دو جلد میں چھپا ہے۔

کلیات اہل بیت - اس کلیات میں چار کتابیں ہیں

۱۔ دیوان - ۲۔ سبیل خزین سبب رویتوں کی - ۳۔

غاصر پیدا - ۴۔ رقصات بیدل - ۵۔ نکات بیدل

۶۔ ہذا امرا - ۷۔ مکمل فہرست

۴۴۔ دیوان عزت الکمال جو کمال عمر جالبین میں لکھا گیا

۴۵۔ دیوان یقینہ نقیبہ - کلام ہنگام سیری

یہ کلیات ایک انتخاب ہر چار دیوان روشن طبع

سخن نور صاحب کمال بلقہ طوطی ہند حضرت

امیر خسرو دہلوی سے ہے۔

کلیات جامی - تصنیف ملا عبد الرحیم جامی

کلیات نظیری نیشاپوری - از خوش فکری ملا

نظیری نیشاپوری -

کلیات ظہیر فاریابی - تصنیف صدرا حکما

ابو نصر فاریابی -

دیوان ظہیر فاریابی - تصنیف ایضا۔

دیوان صاحب کمال نفاذ لازمہ محمد علی صاحب تبریزی

ایضا۔ انتخاب دیوان ایضا۔

دیوان حافظ محشی - خوشخط از انکشاف طبع شون

صاحب باطن بلقہ بلسان الغیب حضرت خواجہ

شمس الدین حافظ شیرازی -

ایضا۔ مطبوعہ امیر بہت خوشخط۔

شرح دیوان حافظ - با حل معانی و مصطلحات و

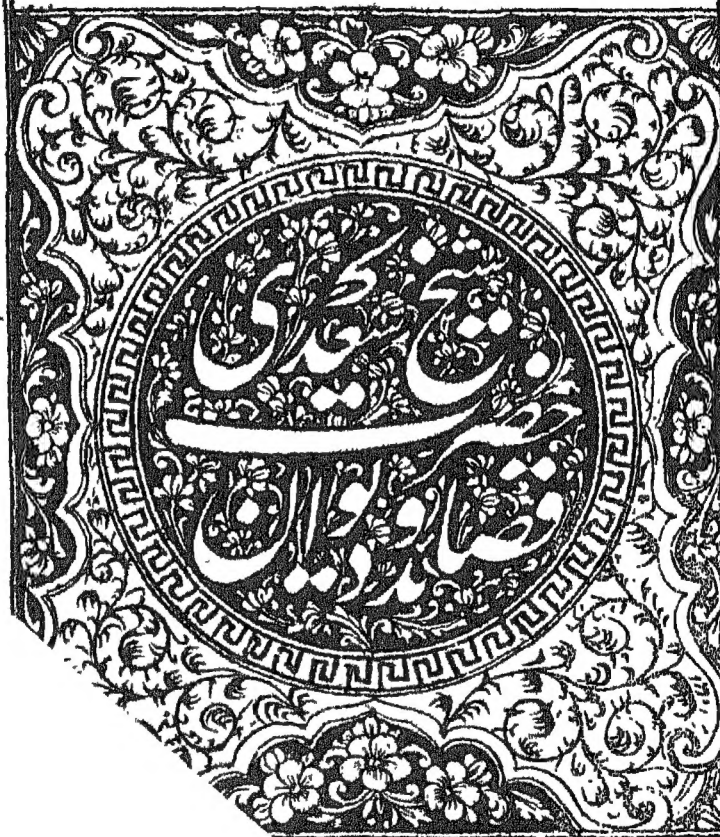
از تصنیفات مولوی سید محمد صادق علی صاحب طبع۔

وان شمس تبریزی مشہور کلام ان و شنی طبع

محمد بن ملک داد معروٹ - شمس تبریزی -

شاعر نامور کا کلام۔

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

در بیان فضائل و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام

فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي

فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي

فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي

ضفادع حول الماء تلعب فرقة
تراجمت الغربان حول رسوما
ايا احمد المعصوم لست نجس
وجات عدن حفت بمكاريه
تهنأ لطيب العيش في مقعد الرضا
ولا فرق ما بين التيسيل وميت
تجيه مشتاق والفت تحريم
هنيئا لهم كاس النيت ترغا
فلا تخسبن الله خلعت وعنده
عليهم سلام الله في كل ليلة
البلغ عن امر خلافت رسته
فليت صماحي صم تبس استماعه
قدون خفايا السيات على السبي
لعمرك لو عانت ليلة فقد سم
وان صليت الاسر يوم ميسامه
وتصرخ بالمرودة فالنصر وا
يساقون سوق النفر في كمال
جلين سبايا سافرات وجوهها
وعرة قطور ار في كل منزل

اصبر على هذا ويونس في القمري
فاصحت الغفارة لازمة الوكري
وزو حاك في الفردوس عسر مع ليمر
فلا بد من شوك على فتن البسر
وقع حيف الدنيا طائفه البشر
واقتت حيا بعد يمك في البحر
على الشهداء الطاهرين من الورى
وما فيه غمد الله من اعظم الاجر
بان لهم وار الكرامه والبشر
بقتل زور راء ابلى مطلع الفجر
لم انظر واما كان عاقبه الامر
بهتك اساتير الحارم في الاسر
رحم لا يستطعن شيئا على البحر
كان العذاري في الدجى شمس
على امم شئت يساق الى الحشر
ومن يهرخ المعصومين يديهم
غراز قوم لاه

فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي

فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي

فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي

فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي
فقد كان في ذلك نازي

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن
أفضل أوزار في الدنيا والآخرة
وهدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا
أن يرسل الله الرسل
سألتك العفو والصفح
والمغفرة

ان الله يحب من كان غنياً فزاد من نعمه
 ولا يحب من كان غنياً فقلبت نعمه
 ان الله يحب من كان غنياً فزاد من نعمه
 ولا يحب من كان غنياً فقلبت نعمه

وعل يقوم على جزاء عيسى
 اذ ارحمت عبداً احتوا على
 صنف بحدك يا مولاي عن زلل
 واحشني اعمى ان استوجبت لانيته
 ان يغفر الله لي من حراة سكت
 ولا تحشرني عيماً يوم النشور ولا
 ان يغفر الله ذنبا كنت فاعلمه

لم يستطع جلد في حشره
 في احشيه يا رب فارحمي لانيته
 رغباً لا يئس لانشئت بالماضي
 لئلا تفضح بين جراتي وجلالتي
 فاعلم اني اخلق يا مبشري من لباس
 تفضي في بين حيراني وجلالتي
 فاعلم اني اخلق يا مبشري من لباس

القصيدة الثالثة في مدح نور الدين ابن حنبل

ما دام يشرح الغزلان في الواو
 وعلم بان امام المراد يدي
 ناس من تلك مالوف الدين غدو
 وانما مثل الدين في زينتها
 اذ لا محالة ثوب الغرير
 مالا ين آوهم عند التمشير
 طوبى لمن جسع الدنيا وفرتها
 كما تيقن ان الوقت منصرف
 وربما بلغت نفس بحدوتها
 ركب الحجاب زجوب البرقي طمع
 جدوا بتم وتواضع واعف عن زلل

احذر لقوتك صيد ابن حنبل
 وقاطع البر محتاج الى التواد
 بل يتلن حبيب القتل بالعلو
 ربح تمر بكام واطواد
 لا فرق بين قتلاط وباد
 الا من نزل حنبا القصاص
 في مصرف النحر لا باغ ولا عام
 ايقن بانك محصور ليعا
 باللا يبلغ تسليل عبدا
 والبر احسن طاعات واوداد
 وانفع خليلك وانفع غلة الصاد

٥
 يا سدا الناس جد الماسي قد

الى صطيفتك وون الابن قاطبة
 اذ لا يشبه اعيان يا سدا
 وضم يا سحاب بحدوتها
 واطراد الك على كواكبا
 في اريد شير ازان حلات بها
 لا تفتت الله وروى في فب واراد
 لا تفتت الله وروى في فب واراد

القصيدة الرابعة في مدح نور الدين
 نور الدين صاحب الديوان
 ما دام يشرح الغزلان في الواو
 وعلم بان امام المراد يدي

التقصيدة السابعة
ان جبرت الناس وكرهت العدا
ولا تروني فان لم يكن
وبين انكسرت ذواتي
فانما باصلا في بيوت
والتي في بيوتهم
والتي في بيوتهم

التقصيدة السابعة
ان جبرت الناس وكرهت العدا
ولا تروني فان لم يكن
وبين انكسرت ذواتي
فانما باصلا في بيوت
والتي في بيوتهم
والتي في بيوتهم

الا اني شعفت بيني وبين ولو انكرت حالي ليس يخفني تثابة بالقيمت سرور حالي لقد حلت صروف الدهر غرمي نهضت السير في الدنيا فطلعت ولا زمني لزام الصبر حسي من استحي بجاه جليل قدر	وكيف الحق استر باجود تغير ظاهري اوني شهودي والا لم تكن شدت جلودي علي جفون الفقار وقطع هيب فاوتقني المودة بالقيود سجعت بطلقة الملك السعيد اقد اوني الى ركن شديد
---	--

التقصيدة السابعة

المطلع شمس باب دارك اضم بدر انيس ولم تجس الي نظيرة اكاو اوتشني لدرى تجتيرا تواريت عني بالسحاب غاضبا انا مرنى بالصبر عنك جلادة الم ترني احدى يدى نهضا البحر دمي سخن راو تبهم ضاحكا ورب صديق لاسني في وادوه امير الهوى اني شئت فاصح شيكاية ومن شرب الخمر الذي افاضته	اقدك ام غصن من البان لا اوري ملك عني لا تكبرن على الفقري اموت واجبي ان مررت على تبر واهل تهورى نور وجبك باسخر وعندي مرام يتطيل على الصبر ايك واخرى من يد على صدر عسى يرحم الله ان يتطيل على الشجر الم يره يوما فيوضع لي عذر وان شئت فاصبر لافلاكين لاهر الى اعد حشره ليفيق من اسر
---	--

ان جبرت الناس وكرهت العدا
ولا تروني فان لم يكن
وبين انكسرت ذواتي
فانما باصلا في بيوت
والتي في بيوتهم
والتي في بيوتهم

ان جبرت الناس وكرهت العدا
ولا تروني فان لم يكن
وبين انكسرت ذواتي
فانما باصلا في بيوت
والتي في بيوتهم
والتي في بيوتهم

ان جبرت الناس وكرهت العدا
ولا تروني فان لم يكن
وبين انكسرت ذواتي
فانما باصلا في بيوت
والتي في بيوتهم
والتي في بيوتهم

واصل بن سنان الهوى فمؤذنا
 خفاج فقتلوه وفسدوا
 شقرا وفسدوا وفسدوا
 ظا فقتلوه وفسدوا
 واصل بن سنان الهوى فمؤذنا
 خفاج فقتلوه وفسدوا
 شقرا وفسدوا وفسدوا
 ظا فقتلوه وفسدوا

وما كان قلبى غير محتجب الهوى	قد اتيت عيني بالهمس ووردت
الم ترون زينة استكملت	ورب مطر سب العيون قبلت
اما كان قتل المسلمين حبرا	كفى التمهيد انى كيف استقلت

وما نفس السعدى ارضى حيتته
 تبلغم ربح الصبا حيت حلت

القصيدة العاشرة

ملك الهوى قلبى وجاش صغيرا	وشى المودة ان اصبح نصيرا
اصححت على يد العزام طويلا	وذراع صبرى لا يزال قصيرا
يا ناعلا عنى بائنه صابرا	لقد افرقت على قول لا زورا
من خنصه ممن يقدر جوره	قولا ويجعل طاعته تقصيرا
لم ترضى عمدا وبين عشيرته	ما كنت ارضى ان اكون اسييرا
يا ساعلا عن يوم صدر حيلهم	ما كان الا ليلته ويجمورا
لم يجهس الركب فى واول عطش	الا جفعت من البكار عند اميرا
ودر الاسارى ان يفتك وثاقهم	وذرى والى لا ازال اسييرا
ان جاء رجل نستعين بسراة	الى جلب اذن لم تحبده نظيرا
كم القى سيف القه ود تجانب	فيمر فى نخل العيون غنيرا
هل يطفن الصير نار جوا نعى	ومعالم الاحباب تلغ نورا
وكواعب الخيل استون كوعا	واهل الحى اكشن بدورا

واصل بن سنان الهوى فمؤذنا
 خفاج فقتلوه وفسدوا
 شقرا وفسدوا وفسدوا
 ظا فقتلوه وفسدوا
 واصل بن سنان الهوى فمؤذنا
 خفاج فقتلوه وفسدوا
 شقرا وفسدوا وفسدوا
 ظا فقتلوه وفسدوا

واصل بن سنان الهوى فمؤذنا
 خفاج فقتلوه وفسدوا
 شقرا وفسدوا وفسدوا
 ظا فقتلوه وفسدوا
 واصل بن سنان الهوى فمؤذنا
 خفاج فقتلوه وفسدوا
 شقرا وفسدوا وفسدوا
 ظا فقتلوه وفسدوا

فهايت شمرى اى ارضى نزلوا
ذكرت يابالى الوصل واشتياق سايطين
جلنا يكل من ازل جنت
نقلی ہوی کا نکل با صلح لم یزل
فلا تخشعین البعد ورت سلوۃ
و جلیاب عہدی لایرت جہ پدہ
سقی حب الوسمی قیطان ایشکم
منازل سلی شو قتی کا ہنتر

دینی و بین المللی پیدا خواهد
 یاجند ملک الیانی و لیسیها
 و فی مدح و آراء الحلة کونفا
 تقرض اجشالی و تخمینی و بیستیا
 فیا رغامی لیسن یطفی لیسیها
 و رختی جی لایخفف طیسسیها
 و ان لم یکن ملوفان یغنی شیدو
 و اخر سلمی ان سخن کنسیها

بک مقلد السعدی ما ذکر الحکم
و اطیب مایک الدیار غریبا
القصد الثانی عشر

ولم يطق حشرة القامى بقا
على كسار قطيعة من راحيه
لكنه ظلام ليس قل قايه
والجهد لم يرج الا من موايه

جہاں استہوار بہرہ والا ہے وہاں
 دوعالباب و علی استہوار استہوار
 لا کا قن عندی و لا یکن منہ ارجا
 ارجو کہ مولا ہی فیما بقہ منی

القضية الثالثة

و نرای من مضطرب و خدی ایتم
و تنهار الفراق لیل بسیم

فاجل شرکے وہب الشیم
ان لیل الوصال صبح مضیی

و دواعی الخیر و شکر و تحسین و تقوی و غیره و اینها را در هر یک از اینها ذکر کرده است و در هر یک از اینها ذکر کرده است و در هر یک از اینها ذکر کرده است

منہ سے اسلام

وَقَدْ بَدَأَ بِمِثْلِ هَذِهِ الْقِسْمَةِ فِي كِتَابِهِ

مجلس انتظام الادب
وان عمه دان الیامی القیاب
ایس لکھنؤ

اقربان الصبر الزموني
ويعني في نفسي الحزن عند صبر
وني صبرهم ان

جہنمی و عاصی

ایمانی بیاد و لم ارضا هست
کوت و بعد از آن بگویند که
که این ملک المنصور است
و پس بگویند که
و منطلق محال و غرض بارب
عقلی یا مستحق باطن
فغانی

زهی

من قال اوده بالبحر فقد قتل
و طعن سلب القلوب
ابو حنيفة
والعجب في ذين الجاهل
الاستطاع الجبر
عجب من ذين الجاهل
انقصه من السوء
من ارم فوس الكا بين سد فدا
شهر بصر

فما انما سر ان ولست بشا رب
فموت الحق في حب اعلی الحب
سبعه جتا حدت مخا طبع
على حكم مفت العدو المحارب
فلايك تشغل عن ملائمة عاتب

تڑی الناس سکرى فی مجالس شرہم
اٹھای لا تر قواہوتی صیاتیہ
بمعمر ان خطبت مت تر صیاتیہ
لقد مت السعدی علی بلوہ
وان عقبوا و رہم یخوضوا و یلبوا

لا بد وان تفتاحك
لو كان جابر بن
كيف السبل الى
والطوفان الى
ولم يبق في
فأصبرنا منها
و

القضية الخامسة عشر

لا تحسبوني في المودة منصف
وابكوا الحى قارقا المتانصفا
بينى وبينك موعدا لن تتخلفا
ظفر العدو وبها يامل واشتغى
قلنا فلاندرى الدعوى فستلنا
ايت الحارس ان تعد قوصفا
لو كان ذاشل اذا التانصفا
وتركن ما يخفى الصدور مكشفا
طمان لو شرب بحيره بالكتفا
وكبيت حتى ان بليت الوقفا
ما انصرف ولم اجد متضعفا
فى العشق الا ان يكون مكلفا

ان لم امنت يوم الوداع تاسفنا
 من مات لا يتكوا عليه ترحا
 يا طيف ان عذر الحبيب تجانا
 لما خدني المحادي وجدر حسام
 ساروا باقضي من جبال تمانية
 يا سامي عمن بليت بحم
 ما ذا يقال ولا سببه بحم
 فكشفن عاني البراق مخفف
 بل يقين من الحبيب بتظرة
 اوقفت را حلق يار من موقر
 منهم اليهم شكوتي وتوجع
 سعدى لم يصبر ولم يك صابرا

رفت جلا پید صحبت سے
ماکان قلیک ان میں تعطف
ہوا و ما السعدی اول عاقبت
انت اللطیف و من برک شرفا
القصیدۃ السامیۃ
حسنت الثائب
سید

نئی جمع شدی بنی القلاب بن
وکیف خلاص جسم الصب او بجا عیب
زین الذی علم به حم الفواد بلا عیب
نیکن مسلوب الوصل و المرحال
قدت زمان لبس قبل المستجاب
بجانب غلظ الوداد ملازمه
بقدر لندید ایستادن و انحال طبع
وفارق نئی و انحال طبع
ولم بعد یوم من لا یعرف
الیک شیخو بخاطر الثابت الکوا
دود

نفاذ

وہاں سے کہیں کہیں سے
کچھ کچھ کچھ کچھ کچھ

High

فقلت للناكس من ذنوبي بزاز
بزازكم لقلب الناكس بزاز
من افواه

من افکار و

دلالة على أن الحق ما هو حق
فيكون داد غما قبل الله

۱۱۱

14

١٢
 أنا دلال في الكرم لانا بالكرام
 اجلس الراقد والرح تغلبت
 الكف في الثنا بعد ملك
 كنز اياك العجب حسن خلق نصر

تفتت

بل علمتم بابل باروت
 عاذلی گفت عن ملاسے فین
 در حدیث و ما علی من الشوق
 بت بچمل الصباب علی الحب
 ترکته محاجته لعین اعدا
 اثر الدمع حین انظم شعری
 جمرات الحدو و احسن فن قلبه
 انا لولا جنایة الطیر ما کان
 الناقص لو اوردہ کلقصا
 عیل صبرے علی حدیث غزالی
 و افغانی بجر کل عسرا
 برزو الراے بطبل شادان
 ابد الا افیق من سکر عیشے
 ایها الطاعنون من حی لیائے
 لکت یا قاتلی من احسن شطران
 دست با لکیتہ ابجال عزیزا
 لای ان ترک لہو حدیثے

علی ان یسلم الناس محمدا
 لقد جئت بالتبلیغکم
 اوالم تنظروا انکم
 واصلت بالصلوة
 بانما فی ما جرات
 قاتم الحديث
 وتیقین فی الجوانح
 فوادی الضعیف
 جو رطنا لم ووزرا
 لو حکیت الجبال
 بحمر الناظرین
 یا هذا النیم
 ان سقنی من المرائی
 عجی کیف تستطیعون
 وطلت لابن یعقوب
 ویدع المائمون
 فبما فی الحديث

قل عمرے تصایب و لغزشے
یجدث التبع بعد ذلک امر

و دلمای و دستان تو فزون به دریا
 باز از نال لطف تو دل به دریا
 بار بفرست کن بهر نعل و لطف فزون
 کار که در دلی نه بود هیچ فزون
 و دلمای و دستان تو فزون به دریا
 باز از نال لطف تو دل به دریا
 بار بفرست کن بهر نعل و لطف فزون
 کار که در دلی نه بود هیچ فزون

تا در پیل و دست بپایان بروی
 اگر خواجه رسل بهدی ختم نهایی
 سر و قدر خدای پرستان بپای
 عاجز در آنکه چون شود از دست او را
 در پیش و ست دشمن قاتل سر از جای
 که برود و گستان بری از دشمنان جفا
 بهم بغیر عنایت و مسم بیشتر عنا
 چنار در ساقب او گفت بل اقی
 در یکدگر شکست بازوی لافتی
 جان بخش در نماز و جهان سوز و غا
 شکر کش فتوت و سروا اقی
 ماییم و دست و دامن معصوم قضی
 و اینان ستارگان بزرگند و مقتدا
 یارب بخون پاک شهیدان کر بلا
 یارب بآب ویده مردان آشنا
 ای اسم اعظمت و گنجینه شفا
 ما را بس است رحمت و فضل تو مشکا
 امید هست از کرمات عفو ماضی
 ما را از غایت کرمات چشم بر عطا

یاران بود که مال و تن و جان خدا کند
 دیگر عمر که لائق سپید بکری
 سالار خیل خاندین صاحب سول
 دیوی که خلق عالمش از دست عاجزند
 دیگر جمال صورت عثمان که برنگرد
 این شرط مهربانی و تحقیق دوستی است
 خاصان حق همیشه بیست کشیده اند
 کس راجه زور و زهره که جوف علی کند
 زور آزمائی قلعه خیر که دست او
 شیر خدا و صفد میدان بحر جود
 و بیایه مروت و سلطان معرفت
 فردا که هر کسی بشغی زنده و ست
 پیغمبر آفتاب منیر است و جهان
 یارب بنسل ظاهرا و لاد فاطمه
 یارب بصدق سینه پیران ارست رو
 دلمای خسته راز کرم منجم فوست
 اگر خلق تکیه بر عمل خویش کرده اند
 یارب خلاف امر تو بسیار کرده ایم
 چشم گناهگار بود بر خطای خویش

و دلمای و دستان تو فزون به دریا
 باز از نال لطف تو دل به دریا
 بار بفرست کن بهر نعل و لطف فزون
 کار که در دلی نه بود هیچ فزون
 و دلمای و دستان تو فزون به دریا
 باز از نال لطف تو دل به دریا
 بار بفرست کن بهر نعل و لطف فزون
 کار که در دلی نه بود هیچ فزون

و دلمای و دستان تو فزون به دریا
 باز از نال لطف تو دل به دریا
 بار بفرست کن بهر نعل و لطف فزون
 کار که در دلی نه بود هیچ فزون
 و دلمای و دستان تو فزون به دریا
 باز از نال لطف تو دل به دریا
 بار بفرست کن بهر نعل و لطف فزون
 کار که در دلی نه بود هیچ فزون

در کوه و دشت پر سیمای صوفی نبری
پهلوی تن ضعیف کند پشت دل تو
گر بر وجود عاشق صادق ز نذ تیغ
ما را بپوشد اروی دشمن ایندیت
چون شادمانی و غم دنیا میغمیت
ایشال ما به تنگی و سختی بمرد و اند
غم نیست زخم خورده راه جدای را
مابین آسمان و زمین جای عشق نیست
عمرت برفت و چاره کاری نمانی
کروار نیک به بیقاست قرن است
تا بیج وانه فشا نه بهجست کرم
نا اهل را نصیحت سعدی چنانکه است
گوئی که ام سنگدل این بند نشود

ازین سو و سنده بی صفوف بجهت
 صمدی که در ریاض ریاضت کن چرا
 گوید نیکش که مال سبیلست و جان فدای
 وز دست دوست گریه زهرست چربا
 فرعون کاسران به و ایوب مبتلا
 ماخو ده لا تقیم قشربص اولیا
 دردی چه خوش بود که همیشه کند و
 یکدانه چون جد زمین دوا
 اکنون که چاره نیست بیچارگی بیا
 آن اختیار کن که توان دیدنش لقا
 ما هیچ مایه نستانی بهر محبت
 گفتیم اگر بسر مه تفاوت کند عی
 بر کوه خوان که باز بگوش آیدت صدا

فی مع صاحب الشہید علاء الدین جو

اگر مطالع خواهد کسی بهشت برین را
 شگفت نیست که اینین هرگز کند گنج شیرین
 حکیم باز خدائی که صوّت گل خندان
 سرود که روی عبادت نهند بر درکش

بیا سطله کن کو بنو بهار زمین را
همان که صوت آدم کند سلاطین را
درون غنچه بسند و چو شمع چین را
مصورى که درون زخم نگاشت جبین را

۱۱

چنانچه در این کتاب مذکور است که هر کس که بخواهد از این علم استفاده کند باید که ابتدا از خداوند تعالی توفیق و اجازت طلبد و بعد از آن با مطالعه و تفکر در این کتاب سعی کند تا به حقیقت این علم دست یابد.

تکلف است که حاجت بشیر نیست یقین را
چه حاجتست که بناید آفتاب معین را
تو شوخ دید ده گلس مین که برگرفته نشین را
که دست معیت بران پای آسمان را
چنان محبت و مریه که ترشید با معین را
کز آن زمان که شد اتم از سیاه معین را
که تنگ چشم تخیل کند عذاب معین را
شبه فردش چه داند بهای در معین را
به از خدای نه بینی نگاهدارد معین را
که چون تو عاقل و شایار پرورد معین را
که شاید اهل معانی که در دو دکنید را
جز آنچه پیش فرستد روز باز پسین را

مرد و انابچمان و شقن از زانی نیست
 حیوان را خبر از عالم انسانی نیست
 کادومی را خبر از علت نباتانی نیست
 نتوان دید در آئینه که نورانی نیست
 روشنا را با حقیقت شب ظلماتی نیست

سحرگاه که خورشید از افق تابانید
 بجهل کار برآید به بندگی که نیست
 که چو کعبه در پیش تو ایستاده است
 و ایستاده است از نظر علم و خیر نیست
 که گدایان در پیش تو ایستاده است
 و ایستاده است از نظر علم و خیر نیست
 که گدایان در پیش تو ایستاده است
 و ایستاده است از نظر علم و خیر نیست

چین روزگار چو تو خاک
سندی با تو خاک

و ان

حق تعالی بپایه

این کلام و نیت در میان
 انوار کمالی که در این عالم
 عالمی که در این عالم
 عالمی که در این عالم

حق تعالی را که تواند
 آن صانع لطیف که در فرخ کائنات
 چنین برادر صورت او انوار کائنات
 از یک آسمان و طبع ستارگان
 و در هر جهت نظم و هوشیار کرد
 به آفریده و در هر خات و آدمی
 نورشید و ماه و آفتاب و این نشان کرد
 انوار نمایی که در کتابهای گف
 اسباب راجعی که در این عالم
 ۲۰

صانع قهار

و ان همسر عزیز که از وجود هست
 سیرات گیر کم سر و آید جستجوی
 نامی ز ما ماند و اجزای نام تمام
 و آنکه که چند سال برین حال بگذرد
 و ان صوت لطیف شود جمله زیر خاک
 از خاک گور خانه ما خشت تنها بگذرد
 و در ان روز کارها بگذرد و در
 تا روزی که استخیر که اصناف خلق را
 حکم عدل و غرض و جل کائنات را
 از گفتن و شنیدن و از کرد و ای بد
 میزان عدل نصب کند از برای خلق
 هر کس نگردد بد و نیک خویشین
 بندند باز بر سر و درخ پهل صراط
 و آنکس که از صراط بگذرد پای او
 اشرار را حرارت و درخ کند قبول
 پس رو بجهو ماه ز خجلت شود سپا
 پس شخص بینوا که در از حلو قدر
 پس پرستند که در گشتن مرد
 سلین اسیر نفس و هوا کاندان مقام

خواهد که باز بسته عقد فلان شود
 بس گفتگوی بر سر باغ و دوکان شود
 در زیر خاک با غم و حسرت نهان شود
 آن نام نیز گم شود و بی نشان شود
 و ان جسم زورمند کنی استخوان شود
 و ان خاک و خشت و گشت گل گران شود
 گاهی شود بهار و در گره خشنود
 تنها و هر هر من قرین روان شود
 و در فصل هر فصله بگی روان شود
 و در وقت محاسبه یک یک عیان شود
 کیسری یک بر آید و کیسری گران شود
 آنجایی غنیمت مسی که شادمان شود
 هر کس از و گذشت میم جهان شود
 در خواری و عذاب ابد جاودان شود
 و احرار را عنایت حق سائبان شود
 پس قد بجهو تر ز بهیت کسان شود
 عشرت سرای جنت اعلی اسکان شود
 بوی بهشت بشنود و نوجوان شود
 با صد هزار غصه تیرین جوان شود

از غایت که در این عالم
 از غایت که در این عالم
 از غایت که در این عالم
 از غایت که در این عالم

بازگشت و ملت والا سید
 بنای کوی کرج ملک دیا کرد
 بنای کرج ملک دیا کرد

فی الحقیقه

بازگشت و ملت والا سید
 بنای کوی کرج ملک دیا کرد
 بنای کرج ملک دیا کرد

سرچشمیت تا بطاعت او بر زمین نیم
 ای قطره منی سر سبب ارگی بن
 بخشیده که سابقه فضل و بخش
 پر بنیزگار باش که داد آسمان
 ناهوده پنج گنج میسر نمی شود
 هر که غل نکرد و عنایت امید داشت
 دنیا که جبر آخرشش خوانده مصطفی
 دار الفراعنه جاده آدمی است
 چند استخوان که پاهای دوران روزگار
 ظالم ببرد و قاعده داشت از ومانند
 عیسی بفرات از همه عالم کنار حبت
 محبوبش آرزوی دل اندر کنار کرد
 ما اعتماد بر کم مستحقان کنیم
 بعد از خدای هر چه مستحق نیست
 دین کوی دولتست که برون نمیرد
 پیاپی آرمی چه تواند بسمه کرد
 او بادشاه و نهنگ نیک و بد آفرید
 سعدی به نفس که بر آورد در سر
 برنده که خاتم دولت تمام اوست

جان در رهش در رخ نباشد تار کرد
 کتابیس را غرور منی خاکسار کرد
 مارا بحسن عاقبت امید وار کرد
 فردوس جای مردم پرنیزگار کرد
 فردان گرفت جان برادر که کار کرد
 دانه نکرد و ابله و دخل متظار کرد
 جای نشست نیست نباید قرار کرد
 این جای رفعت است لثا بد قرار کرد
 خود و پیش چنان بکفت که خاکش غبار کرد
 عادل بدقت و نام نکو اختیار کرد
 قارون زدین برآمد و دنیا قرار کرد
 بازمی ریک بود که موشی شکار کرد
 کان تکیه باد بود که پستخوار کرد
 پید و لث آنکه بر همه هیچ اختیار کرد
 الا لیکه درارشش بخشیدار کرد
 چون هر چه بود نیست قصا کرد کار کرد
 بدبخت و نیکبخت و گراسی و خوار کرد
 چون صبح در بیط زمین انتشار کرد
 در گوش دل نصیحت او گوشتوار کرد

بازگشت و ملت والا سید
 بنای کوی کرج ملک دیا کرد
 بنای کرج ملک دیا کرد

بازگشت و ملت والا سید
 بنای کوی کرج ملک دیا کرد
 بنای کرج ملک دیا کرد

که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست

و فرما بفضل خویش تا قطره نیم کرد
 شمای سید مرسل بنی محترم گردد
 که بار و قطره و حال در بای می نعم گردد
 که در در یوزه عوفی گرد صاحب کرم گردد
 تو و عیش چه دانی باش تا فردا علم گردد
 که چو بل آن بود که خود بدانش بود حکم گردد
 بران در پیش صاحب دل کزین و غیره گردد

قمار و در تن خالی ز اجر بخت قطره
 امید رخت آری خصوص آنرا که در خاطر
 محمد کز شمای فضل و بر خاک هر خاطر
 چو دولت بایدم تحمید ذات مصطفی گویم
 ز بارادش اسعدی ز شرح علم او گفتن
 اگر تو حکمت آموزی بدویان محمد رو
 ز فقر جاودانی رست و صاحبان نباشد

که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست

در موعظه و روح محمدالدین رومی

غلام هست آتم که دل بر و نسا و
 که بازمانه از دو جهان بنیکی یار
 زمین بخت نگه کن چو می نمی بنیاید
 همی بر آورد از پنج قاست شمشاد
 چراغ عمر نهاده است بر در چپ پیر باد
 بهار گاه خزان باشد و گسی مرداد
 پس از خلیفه بخوابد گذشت در بغداد
 ورت ز دست بخیزد چو سرو باش آرد
 کسی که برگ قیامت ز پیش نفرستاد
 همان ولایت کین خسروست ملک قباد

جهان بر آب نهاده است و زندگی بر باد
 جهان نماند و خرم روان آویخته
 سرای دولت باقی نفیم آخرت
 که هم پیش درین بوستان که باد اجل
 حیات عاریتی خانه ایست در ره میل
 بسی بر آید ولی مافرو شود و خورشید
 بر آنچه میگردد و دل منه که و جلوه بسی
 گرت ز دست بر آید چو نخل باش کریم
 نه بیده حسرت ز پس نگاه کند
 وجود خلق بدل میکنند و رنه زمین

که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست

که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست
 که در این عالم کمالیست و در این عالم کمالیست

صاحب عالم جان بخش
 ایندی که در دنیا و آخرت
 بکس حاجت نرسد و در دنیا و آخرت
 بکس حاجت نرسد و در دنیا و آخرت
 بکس حاجت نرسد و در دنیا و آخرت

نایدانی که بدل نقطه پا برجا بود
 ده که چون تشنه دیدار عزیزان بود
 خاک شیراز همیشه گل سیراب و بهر
 حاش از شام بشیر از جگر ماند
 بوالعجب بود که نفسی بر او برسد
 دختر بکر ضمیرش بر تنی پس ازین
 این چرا از دوسه خر مهره که در سکه است
 چون مسلم نشدش ملک هنر جای ندید

چو پرگار بگردید و بسر باز آمد
 گویند آب میانش بجگر باز آمد
 لاجرم بلبل چو شکوی دگر باز آمد
 که باندیشه شیرین و شکر باز آمد
 فلک خیره کش از جور مگر باز آمد
 جو ریگانه میسند چو در باز آمد
 خاصه اکنون که بدر بای که باز آمد
 بگدائی بد را اهل هوس باز آمد

ملح الصاحب شمس الدین حسین

احمد الله تعالی که علی غم حسود
 مطرب از مشغله کوس بشارت چه زند
 صبح ابرو ز خدا یا چه بیمار که بدید
 سبح الله هر تپش بر قلوب الآمال
 رحمت بار خدائی که لطیفست و کریم
 اگر کسی شکر گذاری کند این نعمت را
 خبر آورد و بشیر که ز بطنان عراق
 فارس را نغمه اغیب فرستاد خدا
 شمس دین سایه آفاق جمال اسلام

خیل باز آمد و خیرش نبواسی مقصود
 زهره بایستی امر و ز که نواز دعود
 که همی از نفسش بوی عبیر آید و عود
 بجمع الطیر تبشیر حصول المقصود
 اگر مینده نوازی که رحیمست و دود
 بتواند که همه عمر بر آید ز سجود
 وفد مقصود کسی آید و رقد مرقد
 پارسایان را خطی بسر آمد محدود
 صدر دیوان و سرخیل و سپهر جنود

نفسه کوروی کردان که گویا درون
 کس از او چشم ندارد و باخورد
 بیجان بخورد و نه بجا و شود
 غرق عین عشق ماند و نه بجا و شود
 هر که در خفا کفایت و کند
 و تشنه میماند که کفایت و کند
 نام نیکو حلقه حاجت نیکو بند
 کاین دنیا و سیاهی و کاین دنیا

دست دارم که همه غرضت که کنم
 بیلاست که در نشو و نما و کنم
 هم گویند و من گفتم که کنم
 هم دانند و من گفتم که کنم
 بر ناست و من گفتم که کنم
 ز که ناست و من گفتم که کنم
 در حدود و من گفتم که کنم
 طهرم و من گفتم که کنم
 جاده نیست و من گفتم که کنم
 اهل اسلام و من گفتم که کنم
 صدر

این عالم را که در دنیا و آخرت
 بکس حاجت نرسد و در دنیا و آخرت
 بکس حاجت نرسد و در دنیا و آخرت
 بکس حاجت نرسد و در دنیا و آخرت
 بکس حاجت نرسد و در دنیا و آخرت

一

چهارم

[illegible]

طریق نیست مگر ز پد مالک و پنا
تو خوش حدیث کنی سعد یابیا و بیار

کجای می رود آن شاه شکر گفتار
 با قباب نماند مگر بیک معینی
 نظر در آئینه روی عالم افروزش
 برات خوبی و دشو و لطف و زیبائی
 لبش نغم و خدش چگونه وصف مخم
 چو در محاوره آید زبان شیرینش
 نسیم صبح بر اندام نازکش بگذشت
 ستایع تو ام اید دست گرداری تنگ
 و در کند من آنی کدام دولت و خجست
 بدین عشق تو با کس نمیتوانم گفت
 پیشه در دل من هرگز آمدی و شد
 از سر من و از جان من عزیز تر
 بر نول شوی حاکم و فرمان ده
 لال نیست محبت مگر کسان را
 کایت اینم گفت و میخیزان بیست

چرا همی کند بر و و شپم من رفتار
 که در نال و خیره میشود ابصار
 مثال صیقل از آئینه میبرد ز نگار
 بنشسته بر گل رویش خط سبز غبار
 که این چو پادشاه است و آن چو شعله نار
 کجاشدند تا شاکنان شیرین کار
 چو باز گشت پستان بخت برگ بها
 مطایع تو ام ای یار گردناری عا
 من از تو روی پیچم که ام صبر و قرا
 که غیر خم نگذار و که بشنود اغیار
 تو بر گزشتی و نگذشت بعد از آن یا
 بخیم از گنم سرفدا و جان ایشار
 و گرت سبوح کنی بنده ایم و خد گار
 که دوستی بقیاست بر ند حدی ا
 هنوز باز نکر دیم و وری از طومار

کجا نمی رود آن شاه شکر گفتار
 با قباب مانند مگر یک معینی
 نظر در آینه روی عالم افروزش
 برات خوبی و دشو و لطف و زیانی
 لبش نغم و خدش چگونه وصف سخنم
 چو در محاربه آید زبان شیرینش
 نیم صبح بر اندام نازکش بگذشت
 ستایع تو ام اید و دست گردیزی تنگ
 دور کند من آنی که ام دولت و خجست
 بدست عشق تو با کس نمیتوانم گفت
 پیشه دل من هر که آمدی و شد
 از سر من و از جان من عزیز تر
 بر نول شوی حاکم و فرمان ده
 لال نیست جنت مگر کسان را
 کایت اینهمه گفتیم و همچنان بیست

طریق نیست مگر ز به مالک و مینار
 تو خوش حدیث کنی سعد یا بیا و بیا

تجدید مطلع

چرا همی نگرند بر و چشم من رفتار
 که در تامل و خیره میشود ابصار
 مثال صیقل از آینه میسر و زنگار
 بنشته بر گل رویش خط سبز عیار
 که این چو آینه ناست و آن چو شعله نار
 کجا شدند تا نشان شیرین کار
 چو باز گشت پستان بخت برگ بها
 مطایع تو ام ای یار گرداری عا
 من از تو روی پیچم که ام صبر و قرا
 که غیر خم نگار و که بشنود اغیار
 تو بر گزستی و نگذشت بعد از آن یار
 بخیلیم از نغم سرفدا و جان ایشار
 و گرفتبول کنی بنده ایم و خدنگار
 که دوستی بقیاست بر ند حدی آ
 هنوز باز نگر دیم دوری از طومار

روز پیرین که در سجده در پیشگاه
صد بار پشت دست بر زمین گزیده
سعدی تو نیز ازین نفس غلغله ای هر
روزی نفس غلغله دم غلغله ای هر

چشم نقش بسندال است
نه تیر و بال نگارین همی کتم نظار
که بر خاک نرزد سیم تمام عیار
که خود عجمی گوید چه حاجت عطار
امید و ارتسبول از مین عین
همیشه تا که زمین را بود ثبات و فرا
نگاه داشته از ثبات لیل و نهار
ز تحت و تحت و جوانی و عمر بر خوردا

و گزینا و طلا بس شوخی کردم
که من بجلوه گرمی پای زشت میوشم
بشوق حیر فیان در حکیم را آن به
هنر نمودن اگر نیز هست لایق نیست
برای ختم سخن دست برد عا دارم
همیشه تا که فلک را بود و ثقل و در
ثبات عمر تو با و دوام عاقبت نیست
تو حاکم همه آفاق و آنکه حاکم هست

خطاب بدلی شکر حقیقت منزل خویش

درو می هزار سال چون آرمیده گیر
ایوان و قصر هر بطلک بر کشیده گیر
بنشسته و شراب مروق چشیده گیر
هر لذتی که هست سر اسر چشیده گیر
صد جانم حریه بد و لذت در دیده گیر
آن گنج و آن خزانه چنگ آوریده گیر
آن بنده را بسیم و زین خود خریده گیر
آنرا بنام ز در پر خود آوریده گیر
آن طغنه که نیشجوی هم شنیده گیر

ای دل بکام خویش جبار تو دیده گیر
بستان و بلغ ساخته گیر اندر و بی
باد وستان شفق و یاران مهربان
هر نعمتی که هست به عالم تو خور و دهان
چون باد شاه عدل ابر تخت سلطنت
هر گنج و هر خزانه که شایان نداده اند
هر بنده که هست به بلغا روهند و روم
هر ماهر و که هست در ایام روزگار
آواز خود و بر بطونای و سر و جنگ

که گوش دارد و این و کافر
روست کافر که سر و پیشانی
سخت و کینه که سر و پیشانی
سخت و کینه که سر و پیشانی

حروف اشین فی المنصیحة	
<p>صاحب الامر عزیزت غنیمت وانش چیت ووران ریاست که فلک بیا قیام آن خدایت تعالی ملک الملک قدیم بهای گریست برین عمر که چون غنچه گل دینی شیر باد و نرند باد و نرند مقبل امر و زکند و دول خویش و دا هر که دانه نشاند برستان و در خاک بوست و دامن مردان نماند شیشه کن</p>	<p>گوی خیری که توانی بر از سیدانش حاصل آنت که دانه نم نبود و درانش که تغیر نکند ملکات جاوید انش بجز و زست بقای دهن خندانش تا بدندان بند و بار و گرینانش که پس از مرگ میر نشود و در مانش نا امید ی بر تو از دخل بتا بنانش هر که با نوح نشیند چه غم از طوفانش</p>

چونکه دوست با عدو در میان
چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان

مراد خازن فیضان کمال خود بگذارد
شتر بچند و جفا بر نمیتواند برخاست
بخوان سعدی اگر تشنه زلالیت بود
تو گوش هوش نکردی که دوش میگفتم
که آب حیرتم از سر گذشت و پای ظاهر
چه گفت گفت ندانسته که شیاران
تو آن نه که بهر درست فرو آید
پناه ببرم از جیل عالمی بچند
نظر بعالم صورت کن که طایفه
کسان درخت نشانند و دانه افشانند
هیچ خلق نباید که قصه بردارند
نه زن سبب که مجالی و منصبی دارد
از آن سبب که دل دوست جوید و لو باشد
ز بسکه اهل هنر را بزرگ کرد و خواست
مثال قطره باران و ابر آزار
سپهر منصب و تکیه علای دولت و دین
که در فضائل و جای حیرت و وقوف
خیزد نقیله شنیدیم و مخبرش دیدیم
کف کریم و عطای عظیم او نه عجب

که دل نبرد دای باران زین منزل
که با عشق تسلسل یکدل
که در شریعت ما حکم نیست بر قائل
ز روزگار فغان شکایتی بادل
با استقامت دست توان کشید از گل
چه گفته اند که از سقیاں شوی مقبل
نه جای همت عالی ست پایه نازل
که عاقلست بر مقدار خویشتن جابل
بچشم خلق عزیزند و از خدای محبل
بشرط آنکه پسینند فرسعه قابل
گر بصاحب دیوان عالم عادل
هرین قدر نتوان گفت مرز و افابل
چو ابر بر همه عالم ز رحمت شامل
همی نمائند که هر نامه قصه شود کامل
که کرد هر صد نفس را به لوتی حال
سحاب رافت و باران رحمت و ابل
که مر که ام سیکه را بیان کند قابل
و ر آنکه از وفتل میکند تا قفل
که ذکر حاتم و امثال او کند باطل

چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان

چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان

چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان
چونکه با عدو در میان

[illegible]

نام رشت و خمار و جنگ و جدل
چشمه سلسبیل و جوئے غسل
حرم پر غلبہ و زینت و زینبیل
حسن توفیق و از خطا و زل
نوازد بر آردن ز و غسل
ای برادر ہوا الذی یقبیل
دست اقبال سیف وین و دل
چہ پروانہ گرد این شعل
تواند کہ کج رود و جدل
تخل کو تہ بود پایے غسل
پایہ قدرت اسے بزرگ محل
بتاگل مشتری و ز غسل
ان نیز الکلام قتل و دل
و شمنات زریح مستاصل
پہ دعا گویم اے امیر اجل
پدر و دختہ بہ تیر اجل

ماہسل کو ولعب و بیجاہیت
جاستے و دیگر تقسیم بار خدای
جفت پر خویش تن کن نادان
نہ تو بازار آمد سبک بار آورد
خرقہ را تاسکے نگہرو درست
تا تلوئے انا الذی اسے
بندگان سر کشند و باز آیند
ہر شمشاد پیش این نور شید
لاجرم چون سطرار راست بود
فکر من چیت پیش بہت او
و خصل و شتری چنان نگرند
کہ یکے زارین نگاہ کنر
سعد یا قصہ شرم کن بدعا
دوستان تو بوستان بادند
ہمہ کام و دودلتے دارے
و شنت خود مباد و گر ہشدر

[illegible]

بی صورت بگردیدست عالم		ازین صورت بگرد و عاقبت هم
فی شرح انکیا نو		

[illegible]

و چون که در این جهان است
 و چون که در این جهان است
 و چون که در این جهان است
 و چون که در این جهان است

مغن شیرین بود سپهر کهن را
 جهان سالار عادل اکیا نو
 که روز جزم بر تخت کیهان
 پسین پند از پدر نشیند پاشی
 چو پزدانت کرم کرد و مخصوص
 که گرد قتی مکان پادشاهیت
 نه هر کس حق تواند گفت گستاخ
 مقامات از دو بیرون نیست فردا
 در است بخت و دولت پیشین بود
 دست راست قید باز آسب
 سرسالت بهارک باد و دیمن
 محرم بر حسود ملک و جایت

نمانم بشنود نو بین اعظم
 سپیدار عراق و ترک و دلم
 فریدون ست در روز دهم رستم
 الا که پوشش پیاری بشنوا غم
 چنان بنیسه در میان خلق عالم
 نباشد همچنان با شسته کرم
 سخن ملکست سعیدی را سلم
 بهشت جاودا ای پاهنم
 بدولت شادمان از بخت حرم
 بدست چپ عنان خگ او هم
 سعادوت عمره و اقبال همدم
 که ماند زنده تا دیگر محسوم

ایضا

خدای را چه توان گفت شکر فضل و کرم
 پرورد دولت سلجوق شاه سلف شاه
 سرملوک جهان بادشاه روی زمین
 زمین فارس و گمرق آسمان دارد
 یکیک بجزرت او داغ خاوی بر روی

بدین کرم که و گرباره کرد بر عالم
 خدایگان اسطغیسم انا بک اعظم
 خلیفه پدر و عجم با اتفاق اعم
 بهماه طلعت شاه و ستارگان ششم
 یکی بخیرست او دست خدیگری برهم

شیرین طبع با بدین شکر عالم
 با غم خوش نباشد بیان آتش آب
 و گر خلقت نباشد بیان گر و غم
 و گر زین نباشد بیان عجب
 و ز ساجد نباشد بیان خیر عالم
 که از زهره بین شیرین خنده و غم
 و گر در دیدار خورشید و غم
 که در دستان خورشید و غم

۳۵
 حاتم قاری

اسیر باد که خواجه دوام دولت او
 شهاب کون عدو و غن شهابین
 که خود ملک شود از حبس جان شلم
 و در آنکه چون قتل سبب عالم
 و در آنکه باده شمشیر نایب عالم
 چنان بعد از تو شمشیر نایب عالم
 که از آن سلطان بطرات و عبادان عالم
 با حق خلق و دولت و عبادان عالم
 با حق خلق و دولت و عبادان عالم

و چون که در این جهان است
 و چون که در این جهان است
 و چون که در این جهان است
 و چون که در این جهان است

گر چون بنفشه سرخین نرسد کف
 چون غنچه عاقبت لعل از یکد گرفت
 یارب عای پیرو جرات فریق باد
 دست ملوک لازم فراک دولت
 در اتمام صاحب رجز گوشتار
 اکفی الکفای روی زمین شمسین ملک
 صدر جهان و صاحب جفران که هست
 اگر مقتضی نبود نه گفتیم
 نظم میخ او نه باند لافه من است
 ای آفتاب ملک بسی روز بابتاب
 خالی با دلکش خنرای مجلست
 تا بدورت برسم بشارت همیزند

فکر از دلم چو لاله بدر میکند زبان
 تا چون شکوفه پر ز سرخم کنی دهان
 تا آن زمان که پیر شوی دولت جوان
 چون پائی در رکاب منی بخت همیان
 فرمان روائی عظیم و علامه جهان
 جانب نگار خدایه و خدایگان
 قدر صبا روی زمین پیر و کمان
 با بحر کف او خبر بحر اسم کان
 لیکن رواست نظم لالی بر میان
 دی سایه خدای بسی سالما بیان
 ز آواز بلبلان سخگویی مرغ خوان
 دشمن بچوب تا جود اهل برکشه فغان

ایضاً فی مدحیه علیه الرحمة

تبارک الله از ان نقشند مارعین
 چنانکه در نظری و صفت می آید
 ره از فروغ تو پیر آسمان نیست تاب
 خدای تا گل آوم سرشت خلق نکاشت
 نه در سینه آوم که در پشت خدای

که نقش روی تو بسته ست و چشم و لطف و چین
 منت چه وصف گویم تو خود در آینه بین
 چه جای ماه که نورش پدید لایکا و بین
 سلاطین چه تو و دیگر نیامد بر طین
 بدین کمال نباشد جمال حور ابین

خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر

این مثنوی سحر کند بجز این
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر

این مثنوی سحر کند بجز این
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر

خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر
 خدای عز و جل و باریک نظر و باریک نظر

ای محاسن را بدیدار تو زمین	طاعتت برهوشمند ان سرخس عین
----------------------------	----------------------------

بهر ملک انداخته بود و از آنجا که در این
ایستاد و چون پیشان کرده اند

است اندر مشرق و مغرب روان

چشم بد دور آید تو بهر چشم

بمادوش بین که چشم از تو ای فزین کند
گرمش داری پس سعد بود در دور

روز و نصف پیروپ

[illegible]

فی شرح تمارک موسی	
-------------------	--

تمام گشت و غروب شد این خجسته مکان
همیشه صاحب این منزل مبارک را
ز خسروان مقدم چنین که میشود
بنوبت اند لوک اندرین پیچ سر
زمین دنیا بستان زری آخرت
بره که با تو بماند جز آنی که دره نیک
جات ماه غنیمت شمر که باقی عمر
ز مال و منصب بنا جز این نمی ماند
پاش تخم عبادت حبیب من این پیش
سرای آخرت آباد کن بحسن عمل
همیشه خرمیت باد و خیر و نصرت و عیش
بس اعتماد کن بر دوام دولت و عمر
طلید گنج سعادت نصیحت سعادت

في صفحة الزنج

معجم از مشرق برآمد باد نوروز از چین عقل و دهم خبره شد از صنع رب العالمین

زول با دار سے اپنا دل
درست و راستی فرمایاں شکر
من کیم آنجا کہ کسی دروغ
عقل من بعد از ان گشت دجیم
خارج صلت خانہ داران
وقت آن آمد کہ خاک مرده را
باز بر نود آب چوان دردین

چاپره

این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب
 در این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب
 در این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب

آن راه و دوزخ است که از این راه
 در صحبت فرسابق به آموخته چنان
 رای بسوی عاقبت خیر بسوی
 گوشت حدیث میشود و خوش خیر
 دعوی کن که برترم از دیگران بعلم
 از من بگوی عالم نفسیر گوی را
 بار درخت علم ندانم مگر عمل
 از صد یکی بجای نیاوده شرط علم
 علم آویت است و جو اغری و ادب
 هر علم را که کار بسندی چه فایده
 امر و غزوة بقصاحت که در حدیث
 فردا قضیع با سنی در موقف حساب
 و رعد هزار عذر بگونی گناه را
 مردان بسی و پنج بجای رسیده اند
 ترک هواست وادی در بای نموت
 در کم زخویشتن بچهارت نظر کن
 در بی هنر بمال کنی مختصر پیچیم
 فرمان بر خدا و نگهبان خلق باش
 عمری که میرود بهمه حال جدید کن

پیر اربابش آیتی او را به سپهری
 کار رانند دشمن آموخته چنان
 رای بسوی باوید اکنون خیری
 و حلقه بصورت و چون حلقه پیر
 چون که گروی از همه دوان خود
 گرد عمل نکوشی نادان متعسر
 با علم اگر عمل کنی شاخ بی بر
 و زحمت جاه و طلب علم دیگری
 ورنه دوی بصورت انسان خود
 چشم از برای آن بود آخر که بگری
 هر نکته را هزار دلائل بساوری
 گر علقی نگونی و عذری نیسوری
 هر شوی کرده را بنود زبختی
 توبی هنر کجاری از نفس پروزی
 عارف بذات شوند بدلوق قلندر
 گر بهتری بمال بگو هر برابری
 کون خیرت شمارد اگر گاه و غمش
 این هر دو قرن اگر بگرفتی ساند
 تا در رضای خالق بی چون سهربری

در این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب
 در این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب
 در این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب

این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب
 در این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب
 در این کتاب از دایره دانش و علم است که در این کتاب

سید علی بن ابی طالب علیه السلام

[illegible]

یا ہمہ عیب غیبت حق شب و روز
گر ہر علم عالمت باشد
پیش مردان آفتاب صفت
پیر گنتے روز ندانستے

وہ نگاہوں سے عیب اچھا کرتے
میں غسل دے دے وگذاڑے
باہر منت چو کر مٹا دے
تو نہ سیر کی کہ لطف کتاب ہے

فی فتح التائب ابو بکر سعد

بنوبت اند ملوک اند رین بسنج سهر
چه دوستی کن ایام اندک اندک کش
چه مایه بر سر انیلک سروران بودند
تو مرد باش و هر با خود آنچه بتوانی
درم بخوستانان ز در زینت ده
بعاقت خبر آمد که مرد ظالم مرد
بخو محاسن از ناله های و دوا میسر
نیا ز باید و طاعت نه شوکت و ناموس
و خصلت اندگیان ملک یا ور دین
یکی که گردن زور آوان بقصر نین
بتیغ وطنه گرفتند جنگجویان ملک
چه همست چه حاجت بگز مغف کو ب
پیشم عقل مرا این خلق با و شا مانند

کنون که نوبت تست ای ملک بعد از کرا
که یار باز پسین دشمنی ست جمله رباب
چود و در عمر مهر شد درآمد از پای
که دیگر انش محسرت گذاشتند بجای
بنای خانه کنانند و بام قصر آرای
بسیم سوختگان ز رنگار کرده سرا
عقیق از یورش ناز ویدهای خون پاک
بلند بانگ چه سود و میان تنی چود را
بگوش جان تو بند ام این گفت خدا
دوم که از دویچا رگان باطاف در آ
توبر و بجر گرتی بعدل و بهمت و را
چود و لستت چه حاجت تیر و شن خا
که ساچه بر سر ایشان نگنده چو پاک

[illegible]

11

که در حیات صاحبان این بیماری
همان که در وقت مرگ وراثت پیدا می‌دارد
از آن بوقت بازوی سلطنت دارد
و که این

بہن سعادت تو فین پر عزیت باد
کہ حق گزاری دنیا کی نیاز باد

عزیزین تازی گوی

3

[illegible]

اگر تپش بندگی سر بر است تانم خلق
 بدولت تو چنان این است پشت زمین
 بر زیر سایه عدل تو آسمان را نیست
 کف عطای تو گرفت این بر حمت خلق
 این شیوه در ویش نیست تا گویم
 نگویمت که بفضل از کرام متاثری
 و گرچه این همه هستی نصیحت اولی تر
 بسی کوش که ناگه فراموشت بنود
 خدای دوست صدیق را عزیز نکرد
 شکوه لشکر و جاه و هلال و مال است
 چه روز با شب آرد و در راحت نفس
 که پیش اهل دل آب حیات و خلعت
 خدای سلطنت در زمین دنیا و اد
 به بندگی سر طاعت بند که بر بانی
 بقای ملک اندر وجود دیگر نیست
 بدولت علم دین حق فراموش شده
 چنانکه تا بقیامت کس نشان نهد
 پس از گرفتن عالم چو کج خواهد بود
 بیک و دهر چو باید گذشت آن بهتر

کی آت بر دزمیر شدی جهاندازی
 که خلق در شکم ماورند پنداری
 مجال آنکه گفت بر کسی تمکین
 چه نعمتست که بر بر و جبر پیبای
 مثال بحر محیطی و ابر آفرای
 نگویمت که بعد از از ملوک مخاری
 که بند راه خلاصت و دوستی باری
 که سر بخاری اگر روی شیر زخاری
 بگوهری ولیکن بجنب کردار
 و نه بکار دنیا بدین نگو کار
 چه باشد اربع با واث شے بر دوازی
 و حای ز غده و لاسنت و شب تار
 ز بهر آنکه در تخم اخوت کاری
 بر فتن از سر گردون کلاه چهار
 که دست هیچ قوی بر ضعیف نگاری
 بصورت علم کفر در ثلث نازی
 بجز دمان فتنه و مشک تا تازی
 رواست گر همه عالم گرفته انگاری
 که نام نیک بدست آوری و بگذاری

[illegible]

این کتاب در روز هفت ایام آدمی
از نارین کوه که در دست عارف
در میان زود تکمیل نشان کند
کافی الموعظه
آرام و روان کند
باری نظر بر حال عزیزان
تا عمل وجود به سیجی منصف
آن

فی جنب این کلمه اگر است کلمه
 وانی که بیستاره زنده است
 فی جنب این کلمه اگر است کلمه
 وانی که بیستاره زنده است

هر بندی او فاده بجای و فصله
 بیرون ازین دو لقمه روزی تناولی
 باخویشش بگویند و ندر خردلی
 بهتر زمان نیک بگردند حاصله
 گویند از نو هنوز که بودست عادلی
 بر خاک رود خانه نباشد سوله
 هرگز نبود و در زمان بی تبدلی
 هر روز باز میر و پیش پیش نرسله
 بیرون نباشد از خله یا تر لسله
 آسوده عارفان که گرفتند ساحله
 من خود با اختیار ششم بفرستلی
 امر و ز خانه گردن و فردا توجله
 از من چه بالشی که بسازد ز محلی
 ناچارش آخر بیت بهیدون که اولی
 تا عیب جوی را از سد بر تو در خله
 پس و حبست در همه کاره تاملی
 ورنی میسرش نشود حل مشکل
 با گفتگوی حسن بیاید تحمله
 که که چنان بکار نیاید که خطله

آن بچه گمان کنی و انگشت خط نویسی
 و رویش و باو شده نشیدم که کرده اند
 زبان کجاست نعت و خروارهای مال
 از مال و جاه و منصب نیا و تحت و تحت
 بعد از هزار سال که نوشیدان گذشت
 ای آنکه خانه پر ره سیلاب میکنی
 دل در جهان بسند که با کس فاکرد
 مرگ از تو دور نیست و گریه بی اشل
 بنیاد خاک بر سر است ازین سبب
 دنیا شال بجز عقیق است بر ننگ
 و اما چه گفت گفت جو غرت ضرورت
 یعنی خلایق رای خداوند حکمت است
 آنکه که سر پالش گویم نمند باز
 بعد از خدای هر چه تصور کنی بعقل
 خواهی که رستگار شوی راستگاران
 تیر از کمان چو رفت نیا پیشست باز
 باید که قمر و لطف بود باو شاه را
 وقتی بطفت گوی که سالار قوم را
 وقتی بقره گوی که ضد کوزه نبات

خاص از دای و سواد و نفوس
 شاید گران کن بویسی سبیل
 تا هر چه گفته باشی از تیرم دهند
 بعد از تو شش بار با نام بخت
 این سبک که کن که بختش بفرزند
 و در میان او عشق بفرزند

خفا خفا

و کله ایضا
 و کله ایضا
 و کله ایضا

که روی غم هاپون از منظر و آری
یکی منم که بشکرتش کنم شکری
که دوست بد بر طغیان آمد و شد و آری
مگو که دیگرش از چشم خویش بگذاری
تو از مکارم اخلاق خویش بیواری
اگر بر وز قیامت بود گرفتاری
مگر خدای نگیرد بر استغفار
که خاک گیش بر آورده ام نه بازاری
خلیفه زاده تحمل چرا کند خواری
به بسته ام در دکان زنجیریاری
که پیش طایفه مرگ به که پیاری
که هر چه داد پا خفاف آن سزاوار
به هر چه سعی کنی دولت و دهریاری
که حق گذاری و ناحق کسی نیاز یاری

من نوافل نجات طبعه فی المراتب

دل شکسته که مرهم شد و گریه بارش
خونگ در و فراق اندرون سپید جلوه
چون غنچه کشته قلم سر بریده بگریزد

تیمیم حسنه که از پای بر کنده خارش
چنان بخت که در جان شست فوارش
چنان که خون سیه می رود ز خارش

[illegible]

بهر نامی که خواهد بود
 بنام و بر سر و بر زبان و
 گشت و چرخ و در و دیوار
 و قایم و عذر و در و دیوار
 و در گشت و چرخ و در و دیوار
 که خون و چرخ و در و دیوار
 از آب و چرخ و در و دیوار
 و از آب و چرخ و در و دیوار

۵۱
 که هم فروزون شود در فراق او در دور
 ایام دارد و جو که از جهان بود
 بیان غلق بیاندیشد تا بهار
 نظر بحال چنین روز بود در همه عمر
 همان مرغ شبان دو عای اسرار
 فزون بود که نه است در نظره خاک
 من و لایت و فزون و دیوانه
 ارد گل افشان

اینست ملاقات کردن و ملاقاتی با این
 که بسیار از دنیا و دنیا داران
 و این دست که بسیار از این دست
 قضای عالم از این دست
 اینست ملاقات کردن و ملاقاتی با این
 که بسیار از دنیا و دنیا داران
 و این دست که بسیار از این دست
 قضای عالم از این دست

خداوند بزرگوار را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده

بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده

بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده

بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده

ایضا

بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده

بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده

بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده

بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده
 او را که در این عالم قدس
 بر تخت سلیمان کاهن داد و زاده

ماه
 خارق الحس عشره غلطان
 عاف ارباب محبت الابرار
 ديوان مست نازنين جهان
 بار نودين بدول اعوان
 يار قول ميكن رمضان
 قی زوایا رمضان
 کشف قیام

خداوند منظره است
 به چرخ از سبزه زم زم
 در ازل بودست ما را دوستی
 به چرخ از سبزه زم زم

<p>تجربت بیفایده است آنجا که برگردید گر گسسته از پی مر دارد و نیاید ملک یار چه قیمت حاجت نیست از خدا یار یار کن مسلمانان بیا آباد خسرو صاحبقران غوث زمان بکرسد مصلحت بود اختیار را روشن بین او لاجرم در بحر و برش و اعیان دولتند روزگارت با سعادت باد و سحر کج گوئی</p>	<p>حله آوردن چه سود آنرا که برگردید ای برادر گر خردمندی چو سپهر خان شیر گویند اردو بهار ملک ایمان و یقین در پناه شاه عادل پیشوای ملک دین آنکه اخلاقش پسندیدست و او فاش گزین زیر دستان راسخ گشتن نشاید جز چنین گامی هزاران آفرین بر جانت اچان گزین راست منصوب و نجات باز و اقبال توین</p>
--	---

ملکات

<p>وقتها گاهی بر آسودنی استقامتی و وعای قفس ماسکینی سلاح انداختیم یا غریب احسن رفقا یغریب گر نگردستی بخیم خیرت قد ملکت القاب ملکا و املا اگر خوانی و بر بران بنده ام یا قصب البان ما هذا خوف عمر پیر پیر بگردم عشق</p>	<p>قال مولانی بطبر لاشتم عشق و ستوری نیامیزد لا تخلوا قبل من الفی اسلم خون درویشان مرزای عشقم مالذاک الکف مضروب با دم خواهی اکنون عدل کن خواهی ستم لا ابالی ان وعاسی استم اگر خلاف سر و میخوای چشم محبت آلا ان الافد ستم</p>
--	--

خداوند منظره است
 به چرخ از سبزه زم زم
 در ازل بودست ما را دوستی
 به چرخ از سبزه زم زم

سعدی با جان من کنی راه دوست
 ان عیالات الامان قفس

المضاولة

دوستی با دوستی
 دوستی با دوستی
 دوستی با دوستی

دوستی با دوستی
 دوستی با دوستی
 دوستی با دوستی

[illegible]

ان نطق العارف فی وصفه
کارگس نیست درین ره پیر پید
کم فطن باورستفهام
فهم می رسد رفت ندیدش طریق
لودت الفکره من حجب
بر دل عاشق جالش خوش است
اصبح من غایه الطافه
بنده و اگر بر که کند اعتماد
ان متالی حکم تقصیر
هر که بگفتار نصیحت کنان
باویه المشرواع عسیق
که قدم هست چو مردان برو
رب اغنی و مثل عشرتے

بجز عن شان عدم المثال
بلکه بسوز و پر عنقا کو بال
عادت و تکل لسان المقال
و هم بے گشت مانند من جمال
لا حرق من سیمات الجلال
تلخی هجران با سید وصال
بجترم البس و سقے سوال
گر فکند بر کرم فدا بجلال
موعظتہ تسع صم بحال
گوش نزار و بخور و گوشتال
تمتحن النفس و تمضی الحال
در عمت نیست چه سعدی بنال
انت رجائی و علیک التکال

وله ايضا

آفتاب آن پر یخ یا ملائک یا بشر
 ہر صبری مائولی روعقلے مائے
 گلبن است آن یاقین نازک نہا و شیرازیہ
 بہت و اطلو عنہ سی کیف حالی ان کا

فما كنت أن يفتت يا الفت يا فتى
صاوتلى يا فتى زاد وجدى يا فتى
آه يا فتى آن طول نامر بنش يا فتى
حرّت و الما مول نوى يا فتى آن حج

والله اعلم

و نیز از آنجائی که بعد از بارش

تو قدر آب چه دانی که در کار فرست
 و آن جرئت سوار عیشت و غداست
 من آدمی بکالت غییرم و نشینم
 را که ای حقیقت عین آب چنانست

[illegible]

ولہ ایضاً

تکلیف بقصص عمدی و قیوم هر نی قتل
 هست حلال باشد ز خون بنده تغافل
 اذ اخرجت فواوی سیف محفل فاقول
 اسیر ماندم و در مان تحمل است و تدلل
 اذ الالهة ترضه و ع الله اتم تعدل
 چون بقای شگون دست و عقوبت را ببل
 لقد شد و علینا الام تعقد فاخل
 دلیل صدق نباشد نظر بلا که و شمل
 چشم خود که در دو طیب نیک قر نضل
 که هیچ باند نیدست که سیر شد ز تامل

عمرم باخر آمد عشقم سنوز باقی
یا خایه الامانے قلبی لدیک قانی
ای درو سنه شتون خط و خال موزون
چار الکفایه لما زدم اجمال زما
بعد از عراق جای خوش نایدم بجا
خان الزمان محمد حتی یلیت وحد
از سرو نه چگونگی ای مجمع نکونے

و نرمی چنان نیستم که عشق و روی
 ششخصه کما ترانی من غایب اشتیاقی
 قدر وصالش اکنون دانی که در فرات
 و الیل لها والد متع فی المائے
 مطرب یزن فوائی زبان پر دهر
 روی علی ووی بالید ما و فاتی
 تو ماه شکبوی تو سر و سیم

五

خبر خوشی که شادمانی بخشد و دیدار
شخصی که نیکو باین کز به اخلاص
دینی و زاری صافی و صادق
و بی غش و خونی و زاری و زاری

وله ایضا

خبر خوشی که شادمانی بخشد و دیدار
شخصی که نیکو باین کز به اخلاص
دینی و زاری صافی و صادق
و بی غش و خونی و زاری و زاری

تا سوار عقل بر دار و دسه
در وی از می در قبح کن پیش از آنکه
ز این چنگال شایسته نیست
ساعتی چون گل بصحرای بر گذر
تا شود بر گل نگو روی و بال
در دماغ می پرستان باز کش
یا رب از فردوس که رفت این نیم
طوطیان جان سعدی را بطفت
مانند بلبل مستی خوشتر است

طبع شورانگیز را دست از لطم
در خرومن آید خروس صبح بام
طوق بر گردن نهادم چون حمام
یک زمان چون سرو در بستان خرام
تا شود بر سر و عنایت حرام
آتش سودا آب چشم جام
یا رب از جنت که آورد این پیام
شکری ده زان لب یا قوت خام
ساگبسنی ساگبسنی لے غلام

وله ایضا

پایان آمد این فقر حکایت بچنان
کتاب مانع عجبی جیبها سر ضامن
نگویم نسبتی دارم بنزدیکان گاهت
اخلاقی اجبانی ذرونی جبرانی
نشان عاشق آن باشد که شب بار و پیوند
فم المار و استغنی کا ساد و عافیة سمنوما
قیح چون و را باشد بهشیار ان مجلس
سی فی فنی انسانی و ما بدریه ماشنی

بصد و قرن نگفت و صفحا حال
ان صنع ما تری انی علی عهدی و میا
که خود را بر تومی نهدم با ملوی و زاری
مریض العشق لایبری لایبکالی الی الی
ترا اگر خواب بگیرد نه صاحب رعد و میا
اما انت الذی تشقی ففین اسم تریا
مرا بگذارتا حیران باغم چشم بر ساف
انا الحیون لا اعنا احرانی و اعرا

خبر خوشی که شادمانی بخشد و دیدار
شخصی که نیکو باین کز به اخلاص
دینی و زاری صافی و صادق
و بی غش و خونی و زاری و زاری

خبر خوشی که شادمانی بخشد و دیدار
شخصی که نیکو باین کز به اخلاص
دینی و زاری صافی و صادق
و بی غش و خونی و زاری و زاری

وله ایضا

خبر خوشی که شادمانی بخشد و دیدار
شخصی که نیکو باین کز به اخلاص
دینی و زاری صافی و صادق
و بی غش و خونی و زاری و زاری

در احسان بکنند با هر که از او
 نیتش بر حق است و از او
 نیتش بر حق است و از او
 نیتش بر حق است و از او

پرس آنرا که چشم از خافه خون است
 غرضش تا ناپدید از حلقه ابروست
 افق یا من شمشیر حول منقل
 فقیه از بهرمان بر در دعا خوان
 چه داند ای کشمیر چرخ خورشید
 محب المال لوجبت قدست
 منه که عقل داری در سر و دوش
 تو آنکه نبضه از انبار درسته
 صرفت العیون فی تحصیل مالک
 کسی از ترغیب و نیا خوشه برداشت
 که پسندت که خواره و غصه کشم
 بهاء الوجه مع جث النفوس
 بگو بر گیر ماند ز ابرو زود
 که زاهد ناله گشته اشش منه کو
 شش شریحات مخلوق العوارض
 بر دبا زنده پوشان شام و شبگیر
 جهان نزد مردم دوتکت چه خود اکانند
 وجد یا صلح و اکف عن ملایه
 گو در نفس درویشان هنر نیست

که قدر نعمت او داند که چون است
 تن می کاش که این کت کبر است
 عن الخطاب فی داو عشق
 قومی تنیدی که هر غم نیست بر خوان
 که مسکنه و سر را کشته خفته است
 و این خلقت مجبور سازد مت
 اگر مردی ده بخش و خور و پوش
 پشیمان کم نخورده ام توشه نه
 تفکر با معرفت هما ملک
 که جندی خور و دچندی توشه برداشت
 که کردم کرد و بخورم یا بخشم
 که صباح علی قبر الجحش
 درون مردار و پیردن مشک کافور
 اکو ز خد مت کش در بر از تو
 اذان لوالک اکفر لا تمارحن
 چهر رفتی در بغل نه دست نه پیر
 که پاکش خور و نه یک قی چه و اکانند
 غسل القوم فبهم ذو کرانه
 اگر مردی است زیشان هم بد نیست

محمود بودست بگویم چو کبر
 سر بر سر نه بود و بسیم
 نوز و نبین نه است از غیب پوشت
 که غم و غم چو شایه غلب
 یقول زاجب که لا ملاعب
 اذالم تحسب لیسلا ملاعب
 چه خوش رفت آن سپر باز خفا
 چه خوش رفت آن سپر باز خفا

۶۳
 آدم کی کت قادی کی کت
 ان الحففت هذا القول بعد
 غل اللهم و از جسر سد
 چه باشد اگر جسر سد
 که در قیامت پادشاه
 که در قیامت پادشاه
 که در قیامت پادشاه
 که در قیامت پادشاه

در قیامت
 در قیامت
 در قیامت
 در قیامت

دینا کار و فانیس بر سر هم
 دانی که کار را است چاره بخش
 دینا کار و فانیس بر سر هم
 دانی که کار را است چاره بخش

بر روی چو آفت سپند
 حائل نشود هیچ پند
 ای تنگ شکریا رقت
 زیباست و لے نہ ہر بند
 برگریہ زنند ریشخند
 تا ویدہ دشمنان بکند
 در تو رسد آہ درد مند
 باری سوے مانتظر فکند
 باشد کہ بگیرد از تو پند
 من بعد بر آن سرم کہ چند
 دینا کار و فانیس بر سر هم

یا چہرہ پوش یا بسوزان
 دیوانہ عشقت ای ہری روان
 تلخ است دہان عیشم از صبر
 ای سرو بقاءش چو مانے
 گریم با پند و دشمنانم
 ایکاش زور در آمدی دوست
 ای آئینہ ایمنے کہ تا گاہ
 یارب چہ شدے اگر بر حمت
 کبر و زنجیر ان حدیث سعد
 کچھ پیچیدہ عتبر بگذشت
 ہشیم و صبر پیش گیرم

ایضا
 در تو رسد آہ درد مند
 باری سوے مانتظر فکند
 باشد کہ بگیرد از تو پند
 من بعد بر آن سرم کہ چند
 دینا کار و فانیس بر سر هم

ایضا

از من دل صبر و یار برگشت
 وان شوخ باختیار برگشت
 او نیز چو روزگار برگشت
 آرزو کہ غمگسار برگشت
 صبر از دل بیقرار برگشت
 سر کو فتہ چو مار برگشت

آق کہ چہ رود کار برگشت
 برگشتن ماضی دور تے بود
 پرورده بدم بروزگار
 غم نیز چہ بودے ارجفتے
 رحمت کن اگر شکستہ را
 عذرش بنہ از بزرگستے

ایضا
 از من دل صبر و یار برگشت
 وان شوخ باختیار برگشت
 او نیز چو روزگار برگشت
 آرزو کہ غمگسار برگشت
 صبر از دل بیقرار برگشت
 سر کو فتہ چو مار برگشت

ایضا
 از من دل صبر و یار برگشت
 وان شوخ باختیار برگشت
 او نیز چو روزگار برگشت
 آرزو کہ غمگسار برگشت
 صبر از دل بیقرار برگشت
 سر کو فتہ چو مار برگشت

وینا د کاوین کی بر سر دم
 سنایا بر سر دم
 بون دین بر سر دم
 اونی که بر سر دم
 کلاز م فزایم افلاک بنایا

ایضا
 اسد بر تو بکس حش چالاک
 پیش تو از جدایت چاک
 افتادون آفتاب است گرسنه
 با خاک شویم و با خاک
 خاک و درت از زمین پاک
 هر از تو توان برید امیسات
 کس بر تو توان گزید غشاک

۶۶

اول دل زده باز پیش
 یادست چارست نیست
 یادست چارست نیست
 بعد از تو پیش
 امید و کس نیا به سر
 در از پیش تو نیست
 در از جنت تو نیست
 شمع از جنت جان
 سکه تو آتش جان
 خود او تو در طره نظر
 چو کبریا تو در طره نظر
 کس تو چو جاسک محراب
 سحر کی تو چو جاسک محراب

<p>بارے بزرگ در فراقت بکشاے دهن که پاسخ تلخ در کشته خویش تن نگه کن تو حنده زمان چو شمع و خلقی ما خود ز که ام چسب با شیم ما نرت صبا بنه و لیکن بس دیده که شد در اشتیاق تو ست شراب خواب و مارا نه قدرت با تو بود نم هست بنشینم و صبر پیش گیرم</p>	<p>خون شد دل ریش اشتیاق گوئی شکر در مذاقت بارے اگر افتد اتفاقت پروانه صفت در حترقت تاخته نیم در وثاقت عین نظر و ما اطاعت دریا و نهر در بساقت بخوابی گشت ز فراقت نه طاقت آنکه در فراقت و بنا به کار خویش گیرم</p>
--	---

ایضا

<p>طاقت بریده هم نگفتم طاقت ز قرار و صبر و آرام آهنگ در از شب زمین پرس بر هر قره قطره زالماس تقدیر درین میاخم انداخت اگر کشی شوم عجب مدارید دی بر سر کوی دوست بخت</p>	<p>عشق که ز خلق می نفتم زانرو ز که با عزم تو نفتم که حسرت تو دهنه نفتم دارم که بگریه سنگ نفتم هر چند کناره میگر نفتم من خود ز حیات در شگفتی خاک قدمش بدیده نفتم</p>
---	---

وینا د کاوین کی بر سر دم
 سنایا بر سر دم
 بون دین بر سر دم
 اونی که بر سر دم
 کلاز م فزایم افلاک بنایا

این

این جور که میسریم تا که
 چون مرغ بطبع وانه دردم
 افتادم و مصلحت چسبید بود
 ستوجبا بن و میش از اینم
 بنشینم و صبر پیش گیرم
 وین صبر که میکنم تا چند
 چون گرگ بوسه دهنه در بند
 سینه بند گیر و آدینه پن
 باشد که چو مردم خرد من
 دنیا که کار خویش گیرم

این جور که میسریم تا که
 چون مرغ بطبع وانه دردم
 افتادم و مصلحت چسبید بود
 ستوجبا بن و میش از اینم
 بنشینم و صبر پیش گیرم
 وین صبر که میکنم تا چند
 چون گرگ بوسه دهنه در بند
 سینه بند گیر و آدینه پن
 باشد که چو مردم خرد من
 دنیا که کار خویش گیرم

این جور که میسریم تا که
 چون مرغ بطبع وانه دردم
 افتادم و مصلحت چسبید بود
 ستوجبا بن و میش از اینم
 بنشینم و صبر پیش گیرم
 وین صبر که میکنم تا چند
 چون گرگ بوسه دهنه در بند
 سینه بند گیر و آدینه پن
 باشد که چو مردم خرد من
 دنیا که کار خویش گیرم

امر و زحمت میکند کس
 در دام تو عاشقان گرفتار
 یا محبت قتی بنا رخسار
 صبح که شام جان شتاق
 استقباله و ان تو ست
 اندام تو خود حسرت چین ست
 من در همه تو لب نصیحت
 جان در قدت کنم و یکن
 آخر بزکات تن در ست
 سله صاحب حسن و وفا کوش
 من بعد چنین کن کزین میش
 بنشینم و صبر پیش گیرم
 در شهر به تو میکنم بس
 در بند تو دوستان مجلس
 من جگر رضا الییراج یقین
 خوشبو کند اذ نفس
 مشتاقان و ان نفس
 دیگر چکنه قباے اطلس
 در وصف شامل تو آخر
 ترسم شنه تو پای خن
 فریاد دل شکستگان رس
 کاین حسن و فاکر و با کس
 ورنه بخدا که من ازین بس
 دنیا که کار خویش گیرم

این جور که میسریم تا که
 چون مرغ بطبع وانه دردم
 افتادم و مصلحت چسبید بود
 ستوجبا بن و میش از اینم
 بنشینم و صبر پیش گیرم
 وین صبر که میکنم تا چند
 چون گرگ بوسه دهنه در بند
 سینه بند گیر و آدینه پن
 باشد که چو مردم خرد من
 دنیا که کار خویش گیرم

این جور که میسریم تا که
 چون مرغ بطبع وانه دردم
 افتادم و مصلحت چسبید بود
 ستوجبا بن و میش از اینم
 بنشینم و صبر پیش گیرم
 وین صبر که میکنم تا چند
 چون گرگ بوسه دهنه در بند
 سینه بند گیر و آدینه پن
 باشد که چو مردم خرد من
 دنیا که کار خویش گیرم

بسیار سپید و امیر که یک
 از روی تو آقا عالم
 از چنانست که آید
 از چنانست که آید

<p>بسیار سپید و امیر که یک صلحت میان کفر و اسلام سر پیش گر آن کن که کردیم باور و تو ام خوش منت زید که گفتی که صبور باشش بیست هم چاره غسل است و تسلیم بنشینم و صبر پیش گیرم</p>	<p>دوران سپهر لاجوردی با ما تو هنوز در بندگی اشرار به بندگی و خور و هم در وی و رسم و وای در دل موضع صبر بود در ورنه بکدام جسد و مر و بنا له کار خویش گیرم</p>
--	---

ایضا

<p>بگذشت دنگه نگر و با من و در گسست نیم خوابش لای قبله و دوستان مشتاق بسیار که جان شیرین گفتیم که شکایتی بخوار غم کاین سخت دلی و دست هر دیدم که نه شر طاهر با نیست اگر سر بر و فدای پایت جز وصل تو ام حرام بادا گویند از آن نظر چهره</p>	<p>در پاسه کشان ز کبر دامن در پیش و بجزرت از قضا من اگر با همه این گنه که با من در پاسه تو زبر و او لا من از دست تو پیش پادشاه من جرم از طرف تو بود تا من که بانگ بر آرم از جفا من دست از تو نمیکشم رها من حاجت که بخوارم از خدا من چه سیرندارم از قضا من</p>
---	--

ایضا

بسیار سپید و امیر که یک
 از روی تو آقا عالم
 از چنانست که آید
 از چنانست که آید
 از چنانست که آید
 از چنانست که آید

ایضا

بدر از طلب تو در سرم نیست
بدر از تو خاطر از سرم نیست
دیشب تو ره که گذرم نیست
من می زبون دلم نیست
از چو که می کشی دلم نیست
که چون تو بر سر دلم نیست
گویند که هست با دلم نیست
مهر از مهر غلتی بر گفتم نیست
جز یاد تو در تصور دلم نیست

ایضا

گویند که تو در تصور دلم نیست
بدر از تو خاطر از سرم نیست
دیشب تو ره که گذرم نیست
من می زبون دلم نیست
از چو که می کشی دلم نیست
که چون تو بر سر دلم نیست
گویند که هست با دلم نیست
مهر از مهر غلتی بر گفتم نیست
جز یاد تو در تصور دلم نیست

دوباره کار خویش گیرم
بدر از تو خاطر از سرم نیست
دیشب تو ره که گذرم نیست
من می زبون دلم نیست
از چو که می کشی دلم نیست
که چون تو بر سر دلم نیست
گویند که هست با دلم نیست
مهر از مهر غلتی بر گفتم نیست
جز یاد تو در تصور دلم نیست

بر ما همه عیشها بگفتند
ما خود زده ایم جام بر سنگ
آخر گلن بسوسه ما کن
بس از طلب تو و یک سودا
و رمان اسیر عشق صبرست
من در قدم تو خاک گشتم
دور از تو شکم چنبد باشد
در دام غلت چو مرغ وحشه
بن بی شوهر را خنیم و لیکن
بشینم و صبر پیش گیرم

ایضا

گفتار خوش و لبان باریک
از روی تو ماه آسمان را
یا ضار رستم بسیف لخط
از بهر حسد که مالکان جور
شاید که بپادشاه بگویند
و انی که چه شب گذشت بر من
با این همه گریحات باشد

ما اطیب خاک جسل باریک
شرم آمد و شد هلال باریک
و الله قتلگتخی بنایتیک
چندین نگنند بر مجالیک
ترک تو بر بخت خون تاجیک
لایات بشکست اعادیک
هم روز شود شبان تاجیک

ایضا
بدر از تو خاطر از سرم نیست
دیشب تو ره که گذرم نیست
من می زبون دلم نیست
از چو که می کشی دلم نیست
که چون تو بر سر دلم نیست
گویند که هست با دلم نیست
مهر از مهر غلتی بر گفتم نیست
جز یاد تو در تصور دلم نیست

خوبان جهان همسر بدیدم
 پیران جهان نشان ندادند
 ای آنکه بساغ و لبسری در
 چندین شجر و فاشاندم
 آوازه من ز عرش بگذشت
 از رستن من غمت نباشد
 باز آیم اگر دهم اجازت
 بنشینم و صبر پیش گیرم

مثل تو بتاسیکه دگر نی
 چون تو دگر بے هیچ قوسنی
 چون قد خوش تو یک شجر نی
 و زو سل تو دتره ثمر نی
 و ز درد دم ترا خبر نی
 و ز آمدن تو خودم اثر نی
 ای راحت جان من دگر نی
 دنیا کار خویش گیرم

ایضا

شد موسم سبز و تماشا
 کان فتنه که روی خوب دارد
 صاحب نظر بے که دید رویش
 دانی نکند قبول هرگز
 چشم از پی دیدن تو دارم
 از جور رقیب تو نبالم
 سعدی غم دل نهفته یار
 گفت سیت مگر جسد با تو
 من نیز اگر چه تابش میهم
 بنشینم و صبر پیش گیرم

برخیز و بیا بسوسه صحرا
 هر جا که نشست خواست غوغا
 دیوانه عشق گشت و شیدا
 دیوانه حدیث مرد و انا
 من بی تو خشم کنایه دریا
 خارست سخت و بار خرمای
 تاسی نشو بے ز غیر رسوا
 ز بنارم و از این پس آنجا
 روز بے و دورای مصلحت را
 دنیا کار خویش گیرم

کامیاب

تجرباتی

دیوان حضرت خواجہ قطب الدین بختیار کاکی
کلام پرتاثر۔

دیوان حضرت احمد جام۔ زبیر پیل خیل عارفان
دیوان خواجہ معین الدین چشتی۔
دیوان نایاب محض عنایت ایزدی سے اس کی کاپی
تبرکات طبع ہوا۔

دیوان حضرت غوث الاعظم۔ پیر دستگیر
شیخ محی الدین عبدالقادر گیلانی قدس سرہ۔
دیوان مخفی۔ اور تداہل زبان کا کلام ہے از
جلوہ طبع مخفی رشتی اور چوناؤ افسانہ کلام الہی ہے
وہ نادرت ہے نہ ذکر و نہ ظاہر ہے۔

دیوان مہتاب۔ از غور نازک فکر منشی متناہی
شری و مستویہ بیکس گزہ۔

دیوان مودون۔ از خوش فکر علی عیناب راجہ
رام نرائن شری و مستویہ کمرے۔
جوہر عظم۔ پیچھے دیوان مرزا گل محمد کراچی اہل
زبان اور اسکے ساتھ منشی جوہر سنگھ کا کلام ہے جو
ظاہر و باہر صاحب سے ہے۔

دیوان کشفی از جلوہ خیال پلندہ مولوی شاہ سلامت
دیوان ہلالی۔ کلام اہل زبان۔

خیال پیچودی۔ دیوان منشی سیتل سنگھ
نہارسی پیچودی تخلص۔

دیوان فاسم۔ کلام سرگردہ شاعر نامی زمانہ
ملا فاسم دیوانہ۔

دیوان نوید ہی۔ فارسی غزلیات مفید
پادشاهی بندگان۔

رباعیات عم خیام۔ منشی پیر رباعیات شمس داوین
اور اوشتادون کے کلام کے لئے درجہ کی سند ہے
اختراع جدید سے صنائع شری بنیاد کلام ہے
از جلوہ نقدی کے کشکار نہیں ملے مراد آباد۔

قصائد حبیب نظام۔ نواب نظام الدولہ
محمد دران بیک خان۔

قصائد سقیاں۔ مصنفہ مولوی حبیبہ رعد۔
قصائد میر فوارید مصنفہ منشی بخش مال بخت تخلص۔
قصائد عرفی۔ محشی مصنفہ جمال الدین عرفی
شیرازی۔

قصائد بدر چاہ۔ محشی امیر فرہنگ مصطلحات
ساقی تاسعہ قلمورنی محشی۔
قرآن السعدین۔ محشی مصنفہ میر خسرو دہلوی۔

کلیات و دواہین اردو

کلیات انشاء اللہ خان۔ پرتو طبع شاعرانی
بذلہ شیخ میر انشا اللہ خان انشا تخلص اور حمد نواب
سعاد تخلصان میں ثبے مقرب حاضر جواب ہے۔

کلیات نسخہ کلیات جبین از نادہ سائل شامل
۱۔ شاعر شرت ۲۔ سلوک چرا ۳۔ انشاع نسخہ ۴۔
مغرب دل ۵۔ دفتر پیشال ۶۔ سرخ قوایح ۷۔

چشمہ فہم ۸۔ نقد پاسبی ۹۔ زبان حکیت ۱۰۔
تفہیم از جلوہ گری طبع و قادی دہلوی عبد الغفور خان بیاد۔

کلیات سودا قصائد و غزلیات و دواہین رباعیات
و کلام تمام اشعار در ارفع السودا مستفاد الکلام۔
کلیات نظیر الکربادی۔

کلیات قراسی۔ مجموعہ حبیبی چند کتاب میں
۱۔ دیوان ۲۔ عاشق غم ۳۔ غم ۴۔ غم ۵۔ غم ۶۔ غم ۷۔ غم ۸۔ غم ۹۔ غم ۱۰۔ غم ۱۱۔ غم ۱۲۔ غم ۱۳۔ غم ۱۴۔ غم ۱۵۔ غم ۱۶۔ غم ۱۷۔ غم ۱۸۔ غم ۱۹۔ غم ۲۰۔ غم ۲۱۔ غم ۲۲۔ غم ۲۳۔ غم ۲۴۔ غم ۲۵۔ غم ۲۶۔ غم ۲۷۔ غم ۲۸۔ غم ۲۹۔ غم ۳۰۔ غم ۳۱۔ غم ۳۲۔ غم ۳۳۔ غم ۳۴۔ غم ۳۵۔ غم ۳۶۔ غم ۳۷۔ غم ۳۸۔ غم ۳۹۔ غم ۴۰۔ غم ۴۱۔ غم ۴۲۔ غم ۴۳۔ غم ۴۴۔ غم ۴۵۔ غم ۴۶۔ غم ۴۷۔ غم ۴۸۔ غم ۴۹۔ غم ۵۰۔ غم ۵۱۔ غم ۵۲۔ غم ۵۳۔ غم ۵۴۔ غم ۵۵۔ غم ۵۶۔ غم ۵۷۔ غم ۵۸۔ غم ۵۹۔ غم ۶۰۔ غم ۶۱۔ غم ۶۲۔ غم ۶۳۔ غم ۶۴۔ غم ۶۵۔ غم ۶۶۔ غم ۶۷۔ غم ۶۸۔ غم ۶۹۔ غم ۷۰۔ غم ۷۱۔ غم ۷۲۔ غم ۷۳۔ غم ۷۴۔ غم ۷۵۔ غم ۷۶۔ غم ۷۷۔ غم ۷۸۔ غم ۷۹۔ غم ۸۰۔ غم ۸۱۔ غم ۸۲۔ غم ۸۳۔ غم ۸۴۔ غم ۸۵۔ غم ۸۶۔ غم ۸۷۔ غم ۸۸۔ غم ۸۹۔ غم ۹۰۔ غم ۹۱۔ غم ۹۲۔ غم ۹۳۔ غم ۹۴۔ غم ۹۵۔ غم ۹۶۔ غم ۹۷۔ غم ۹۸۔ غم ۹۹۔ غم ۱۰۰۔ غم ۱۰۱۔ غم ۱۰۲۔ غم ۱۰۳۔ غم ۱۰۴۔ غم ۱۰۵۔ غم ۱۰۶۔ غم ۱۰۷۔ غم ۱۰۸۔ غم ۱۰۹۔ غم ۱۱۰۔ غم ۱۱۱۔ غم ۱۱۲۔ غم ۱۱۳۔ غم ۱۱۴۔ غم ۱۱۵۔ غم ۱۱۶۔ غم ۱۱۷۔ غم ۱۱۸۔ غم ۱۱۹۔ غم ۱۲۰۔ غم ۱۲۱۔ غم ۱۲۲۔ غم ۱۲۳۔ غم ۱۲۴۔ غم ۱۲۵۔ غم ۱۲۶۔ غم ۱۲۷۔ غم ۱۲۸۔ غم ۱۲۹۔ غم ۱۳۰۔ غم ۱۳۱۔ غم ۱۳۲۔ غم ۱۳۳۔ غم ۱۳۴۔ غم ۱۳۵۔ غم ۱۳۶۔ غم ۱۳۷۔ غم ۱۳۸۔ غم ۱۳۹۔ غم ۱۴۰۔ غم ۱۴۱۔ غم ۱۴۲۔ غم ۱۴۳۔ غم ۱۴۴۔ غم ۱۴۵۔ غم ۱۴۶۔ غم ۱۴۷۔ غم ۱۴۸۔ غم ۱۴۹۔ غم ۱۵۰۔ غم ۱۵۱۔ غم ۱۵۲۔ غم ۱۵۳۔ غم ۱۵۴۔ غم ۱۵۵۔ غم ۱۵۶۔ غم ۱۵۷۔ غم ۱۵۸۔ غم ۱۵۹۔ غم ۱۶۰۔ غم ۱۶۱۔ غم ۱۶۲۔ غم ۱۶۳۔ غم ۱۶۴۔ غم ۱۶۵۔ غم ۱۶۶۔ غم ۱۶۷۔ غم ۱۶۸۔ غم ۱۶۹۔ غم ۱۷۰۔ غم ۱۷۱۔ غم ۱۷۲۔ غم ۱۷۳۔ غم ۱۷۴۔ غم ۱۷۵۔ غم ۱۷۶۔ غم ۱۷۷۔ غم ۱۷۸۔ غم ۱۷۹۔ غم ۱۸۰۔ غم ۱۸۱۔ غم ۱۸۲۔ غم ۱۸۳۔ غم ۱۸۴۔ غم ۱۸۵۔ غم ۱۸۶۔ غم ۱۸۷۔ غم ۱۸۸۔ غم ۱۸۹۔ غم ۱۹۰۔ غم ۱۹۱۔ غم ۱۹۲۔ غم ۱۹۳۔ غم ۱۹۴۔ غم ۱۹۵۔ غم ۱۹۶۔ غم ۱۹۷۔ غم ۱۹۸۔ غم ۱۹۹۔ غم ۲۰۰۔ غم ۲۰۱۔ غم ۲۰۲۔ غم ۲۰۳۔ غم ۲۰۴۔ غم ۲۰۵۔ غم ۲۰۶۔ غم ۲۰۷۔ غم ۲۰۸۔ غم ۲۰۹۔ غم ۲۱۰۔ غم ۲۱۱۔ غم ۲۱۲۔ غم ۲۱۳۔ غم ۲۱۴۔ غم ۲۱۵۔ غم ۲۱۶۔ غم ۲۱۷۔ غم ۲۱۸۔ غم ۲۱۹۔ غم ۲۲۰۔ غم ۲۲۱۔ غم ۲۲۲۔ غم ۲۲۳۔ غم ۲۲۴۔ غم ۲۲۵۔ غم ۲۲۶۔ غم ۲۲۷۔ غم ۲۲۸۔ غم ۲۲۹۔ غم ۲۳۰۔ غم ۲۳۱۔ غم ۲۳۲۔ غم ۲۳۳۔ غم ۲۳۴۔ غم ۲۳۵۔ غم ۲۳۶۔ غم ۲۳۷۔ غم ۲۳۸۔ غم ۲۳۹۔ غم ۲۴۰۔ غم ۲۴۱۔ غم ۲۴۲۔ غم ۲۴۳۔ غم ۲۴۴۔ غم ۲۴۵۔ غم ۲۴۶۔ غم ۲۴۷۔ غم ۲۴۸۔ غم ۲۴۹۔ غم ۲۵۰۔ غم ۲۵۱۔ غم ۲۵۲۔ غم ۲۵۳۔ غم ۲۵۴۔ غم ۲۵۵۔ غم ۲۵۶۔ غم ۲۵۷۔ غم ۲۵۸۔ غم ۲۵۹۔ غم ۲۶۰۔ غم ۲۶۱۔ غم ۲۶۲۔ غم ۲۶۳۔ غم ۲۶۴۔ غم ۲۶۵۔ غم ۲۶۶۔ غم ۲۶۷۔ غم ۲۶۸۔ غم ۲۶۹۔ غم ۲۷۰۔ غم ۲۷۱۔ غم ۲۷۲۔ غم ۲۷۳۔ غم ۲۷۴۔ غم ۲۷۵۔ غم ۲۷۶۔ غم ۲۷۷۔ غم ۲۷۸۔ غم ۲۷۹۔ غم ۲۸۰۔ غم ۲۸۱۔ غم ۲۸۲۔ غم ۲۸۳۔ غم ۲۸۴۔ غم ۲۸۵۔ غم ۲۸۶۔ غم ۲۸۷۔ غم ۲۸۸۔ غم ۲۸۹۔ غم ۲۹۰۔ غم ۲۹۱۔ غم ۲۹۲۔ غم ۲۹۳۔ غم ۲۹۴۔ غم ۲۹۵۔ غم ۲۹۶۔ غم ۲۹۷۔ غم ۲۹۸۔ غم ۲۹۹۔ غم ۳۰۰۔ غم ۳۰۱۔ غم ۳۰۲۔ غم ۳۰۳۔ غم ۳۰۴۔ غم ۳۰۵۔ غم ۳۰۶۔ غم ۳۰۷۔ غم ۳۰۸۔ غم ۳۰۹۔ غم ۳۱۰۔ غم ۳۱۱۔ غم ۳۱۲۔ غم ۳۱۳۔ غم ۳۱۴۔ غم ۳۱۵۔ غم ۳۱۶۔ غم ۳۱۷۔ غم ۳۱۸۔ غم ۳۱۹۔ غم ۳۲۰۔ غم ۳۲۱۔ غم ۳۲۲۔ غم ۳۲۳۔ غم ۳۲۴۔ غم ۳۲۵۔ غم ۳۲۶۔ غم ۳۲۷۔ غم ۳۲۸۔ غم ۳۲۹۔ غم ۳۳۰۔ غم ۳۳۱۔ غم ۳۳۲۔ غم ۳۳۳۔ غم ۳۳۴۔ غم ۳۳۵۔ غم ۳۳۶۔ غم ۳۳۷۔ غم ۳۳۸۔ غم ۳۳۹۔ غم ۳۴۰۔ غم ۳۴۱۔ غم ۳۴۲۔ غم ۳۴۳۔ غم ۳۴۴۔ غم ۳۴۵۔ غم ۳۴۶۔ غم ۳۴۷۔ غم ۳۴۸۔ غم ۳۴۹۔ غم ۳۵۰۔ غم ۳۵۱۔ غم ۳۵۲۔ غم ۳۵۳۔ غم ۳۵۴۔ غم ۳۵۵۔ غم ۳۵۶۔ غم ۳۵۷۔ غم ۳۵۸۔ غم ۳۵۹۔ غم ۳۶۰۔ غم ۳۶۱۔ غم ۳۶۲۔ غم ۳۶۳۔ غم ۳۶۴۔ غم ۳۶۵۔ غم ۳۶۶۔ غم ۳۶۷۔ غم ۳۶۸۔ غم ۳۶۹۔ غم ۳۷۰۔ غم ۳۷۱۔ غم ۳۷۲۔ غم ۳۷۳۔ غم ۳۷۴۔ غم ۳۷۵۔ غم ۳۷۶۔ غم ۳۷۷۔ غم ۳۷۸۔ غم ۳۷۹۔ غم ۳۸۰۔ غم ۳۸۱۔ غم ۳۸۲۔ غم ۳۸۳۔ غم ۳۸۴۔ غم ۳۸۵۔ غم ۳۸۶۔ غم ۳۸۷۔ غم ۳۸۸۔ غم ۳۸۹۔ غم ۳۹۰۔ غم ۳۹۱۔ غم ۳۹۲۔ غم ۳۹۳۔ غم ۳۹۴۔ غم ۳۹۵۔ غم ۳۹۶۔ غم ۳۹۷۔ غم ۳۹۸۔ غم ۳۹۹۔ غم ۴۰۰۔ غم ۴۰۱۔ غم ۴۰۲۔ غم ۴۰۳۔ غم ۴۰۴۔ غم ۴۰۵۔ غم ۴۰۶۔ غم ۴۰۷۔ غم ۴۰۸۔ غم ۴۰۹۔ غم ۴۱۰۔ غم ۴۱۱۔ غم ۴۱۲۔ غم ۴۱۳۔ غم ۴۱۴۔ غم ۴۱۵۔ غم ۴۱۶۔ غم ۴۱۷۔ غم ۴۱۸۔ غم ۴۱۹۔ غم ۴۲۰۔ غم ۴۲۱۔ غم ۴۲۲۔ غم ۴۲۳۔ غم ۴۲۴۔ غم ۴۲۵۔ غم ۴۲۶۔ غم ۴۲۷۔ غم ۴۲۸۔ غم ۴۲۹۔ غم ۴۳۰۔ غم ۴۳۱۔ غم ۴۳۲۔ غم ۴۳۳۔ غم ۴۳۴۔ غم ۴۳۵۔ غم ۴۳۶۔ غم ۴۳۷۔ غم ۴۳۸۔ غم ۴۳۹۔ غم ۴۴۰۔ غم ۴۴۱۔ غم ۴۴۲۔ غم ۴۴۳۔ غم ۴۴۴۔ غم ۴۴۵۔ غم ۴۴۶۔ غم ۴۴۷۔ غم ۴۴۸۔ غم ۴۴۹۔ غم ۴۵۰۔ غم ۴۵۱۔ غم ۴۵۲۔ غم ۴۵۳۔ غم ۴۵۴۔ غم ۴۵۵۔ غم ۴۵۶۔ غم ۴۵۷۔ غم ۴۵۸۔ غم ۴۵۹۔ غم ۴۶۰۔ غم ۴۶۱۔ غم ۴۶۲۔ غم ۴۶۳۔ غم ۴۶۴۔ غم ۴۶۵۔ غم ۴۶۶۔ غم ۴۶۷۔ غم ۴۶۸۔ غم ۴۶۹۔ غم ۴۷۰۔ غم ۴۷۱۔ غم ۴۷۲۔ غم ۴۷۳۔ غم ۴۷۴۔ غم ۴۷۵۔ غم ۴۷۶۔ غم ۴۷۷۔ غم ۴۷۸۔ غم ۴۷۹۔ غم ۴۸۰۔ غم ۴۸۱۔ غم ۴۸۲۔ غم ۴۸۳۔ غم ۴۸۴۔ غم ۴۸۵۔ غم ۴۸۶۔ غم ۴۸۷۔ غم ۴۸۸۔ غم ۴۸۹۔ غم ۴۹۰۔ غم ۴۹۱۔ غم ۴۹۲۔ غم ۴۹۳۔ غم ۴۹۴۔ غم ۴۹۵۔ غم ۴۹۶۔ غم ۴۹۷۔ غم ۴۹۸۔ غم ۴۹۹۔ غم ۵۰۰۔ غم ۵۰۱۔ غم ۵۰۲۔ غم ۵۰۳۔ غم ۵۰۴۔ غم ۵۰۵۔ غم ۵۰۶۔ غم ۵۰۷۔ غم ۵۰۸۔ غم ۵۰۹۔ غم ۵۱۰۔ غم ۵۱۱۔ غم ۵۱۲۔ غم ۵۱۳۔ غم ۵۱۴۔ غم ۵۱۵۔ غم ۵۱۶۔ غم ۵۱۷۔ غم ۵۱۸۔ غم ۵۱۹۔ غم ۵۲۰۔ غم ۵۲۱۔ غم ۵۲۲۔ غم ۵۲۳۔ غم ۵۲۴۔ غم ۵۲۵۔ غم ۵۲۶۔ غم ۵۲۷۔ غم ۵۲۸۔ غم ۵۲۹۔ غم ۵۳۰۔ غم ۵۳۱۔ غم ۵۳۲۔ غم ۵۳۳۔ غم ۵۳۴۔ غم ۵۳۵۔ غم ۵۳۶۔ غم ۵۳۷۔ غم ۵۳۸۔ غم ۵۳۹۔ غم ۵۴۰۔ غم ۵۴۱۔ غم ۵۴۲۔ غم ۵۴۳۔ غم ۵۴۴۔ غم ۵۴۵۔ غم ۵۴۶۔ غم ۵۴۷۔ غم ۵۴۸۔ غم ۵۴۹۔ غم ۵۵۰۔ غم ۵۵۱۔ غم ۵۵۲۔ غم ۵۵۳۔ غم ۵۵۴۔ غم ۵۵۵۔ غم ۵۵۶۔ غم ۵۵۷۔ غم ۵۵۸۔ غم ۵۵۹۔ غم ۵۶۰۔ غم ۵۶۱۔ غم ۵۶۲۔ غم ۵۶۳۔ غم ۵۶۴۔ غم ۵۶۵۔ غم ۵۶۶۔ غم ۵۶۷۔ غم ۵۶۸۔ غم ۵۶۹۔ غم ۵۷۰۔ غم ۵۷۱۔ غم ۵۷۲۔ غم ۵۷۳۔ غم ۵۷۴۔ غم ۵۷۵۔ غم ۵۷۶۔ غم ۵۷۷۔ غم ۵۷۸۔ غم ۵۷۹۔ غم ۵۸۰۔ غم ۵۸۱۔ غم ۵۸۲۔ غم ۵۸۳۔ غم ۵۸۴۔ غم ۵۸۵۔ غم ۵۸۶۔ غم ۵۸۷۔ غم ۵۸۸۔ غم ۵۸۹۔ غم ۵۹۰۔ غم ۵۹۱۔ غم ۵۹۲۔ غم ۵۹۳۔ غم ۵۹۴۔ غم ۵۹۵۔ غم ۵۹۶۔ غم ۵۹۷۔ غم ۵۹۸۔ غم ۵۹۹۔ غم ۶۰۰۔ غم ۶۰۱۔ غم ۶۰۲۔ غم ۶۰۳۔ غم ۶۰۴۔ غم ۶۰۵۔ غم ۶۰۶۔ غم ۶۰۷۔ غم ۶۰۸۔ غم ۶۰۹۔ غم ۶۱۰۔ غم ۶۱۱۔ غم ۶۱۲۔ غم ۶۱۳۔ غم ۶۱۴۔ غم ۶۱۵۔ غم ۶۱۶۔ غم ۶۱۷۔ غم ۶۱۸۔ غم ۶۱۹۔ غم ۶۲۰۔ غم ۶۲۱۔ غم ۶۲۲۔ غم ۶۲۳۔ غم ۶۲۴۔ غم ۶۲۵۔ غم ۶۲۶۔ غم ۶۲۷۔ غم ۶۲۸۔ غم ۶۲۹۔ غم ۶۳۰۔ غم ۶۳۱۔ غم ۶۳۲۔ غم ۶۳۳۔ غم ۶۳۴۔ غم ۶۳۵۔ غم ۶۳۶۔ غم ۶۳۷۔ غم ۶۳۸۔ غم ۶۳۹۔ غم ۶۴۰۔ غم ۶۴۱۔ غم ۶۴۲۔ غم ۶۴۳۔ غم ۶۴۴۔ غم ۶۴۵۔ غم ۶۴۶۔ غم ۶۴۷۔ غم ۶۴۸۔ غم ۶۴۹۔ غم ۶۵۰۔ غم ۶۵۱۔ غم ۶۵۲۔ غم ۶۵۳۔ غم ۶۵۴۔ غم ۶۵۵۔ غم ۶۵۶۔ غم ۶۵۷۔ غم ۶۵۸۔ غم ۶۵۹۔ غم ۶۶۰۔ غم ۶۶۱۔ غم ۶۶۲۔ غم ۶۶۳۔ غم ۶۶۴۔ غم ۶۶۵۔ غم ۶۶۶۔ غم ۶۶۷۔ غم ۶۶۸۔ غم ۶۶۹۔ غم ۶۷۰۔ غم ۶۷۱۔ غم ۶۷۲۔ غم ۶۷۳۔ غم ۶۷۴۔ غم ۶۷۵۔ غم ۶۷۶۔ غم ۶۷۷۔ غم ۶۷۸۔ غم ۶۷۹۔ غم ۶۸۰۔ غم ۶۸۱۔ غم ۶۸۲۔ غم ۶۸۳۔ غم ۶۸۴۔ غم ۶۸۵۔ غم ۶۸۶۔ غم ۶۸۷۔ غم ۶۸۸۔ غم ۶۸۹۔ غم ۶۹۰۔ غم ۶۹۱۔ غم ۶۹۲۔ غم ۶۹۳۔ غم ۶۹۴۔ غم ۶۹۵۔ غم ۶۹۶۔ غم ۶۹۷۔ غم ۶۹۸۔ غم ۶۹۹۔ غم ۷۰۰۔ غم ۷۰۱۔ غم ۷۰۲۔ غم ۷۰۳۔ غم ۷۰۴۔ غم ۷۰۵۔ غم ۷۰۶۔ غم ۷۰۷۔ غم ۷۰۸۔ غم ۷۰۹۔ غم ۷۱۰۔ غم ۷۱۱۔ غم ۷۱۲۔ غم ۷۱۳۔ غم ۷۱۴۔ غم ۷۱۵۔ غم ۷۱۶۔ غم ۷۱۷۔ غم ۷۱۸۔ غم ۷۱۹۔ غم ۷۲۰۔ غم ۷۲۱۔ غم ۷۲۲۔ غم ۷۲۳۔ غم ۷۲۴۔ غم ۷۲۵۔ غم ۷۲۶۔ غم ۷۲۷۔ غم ۷۲۸۔ غم ۷۲۹۔ غم ۷۳۰۔ غم ۷۳۱۔ غم ۷۳۲۔ غم ۷۳۳۔ غم ۷۳۴۔ غم ۷۳۵۔ غم ۷۳۶۔ غم ۷۳۷۔ غم ۷۳۸۔ غم ۷۳۹۔ غم ۷۴۰۔ غم ۷۴۱۔ غم ۷۴۲۔ غم ۷۴۳۔ غم ۷۴۴۔ غم ۷۴۵۔ غم ۷۴۶۔ غم ۷۴۷۔ غم ۷۴۸۔ غم ۷۴۹۔ غم ۷۵۰۔ غم ۷۵۱۔ غم ۷۵۲۔ غم ۷۵۳۔ غم ۷۵۴۔ غم ۷۵۵۔ غم ۷۵۶۔ غم ۷۵۷۔ غم ۷۵۸۔ غم ۷۵۹۔ غم ۷۶۰۔ غم ۷۶۱۔ غم ۷۶۲۔ غم ۷۶۳۔ غم ۷۶۴۔ غم ۷۶۵۔ غم ۷۶۶۔ غم ۷۶۷۔ غم ۷۶۸۔ غم ۷۶۹۔ غم ۷۷۰۔ غم ۷۷۱۔ غم ۷۷۲۔ غم ۷۷۳۔ غم ۷۷۴۔ غم ۷۷۵۔ غم ۷۷۶۔ غم ۷۷۷۔ غم ۷۷۸۔ غم ۷۷۹۔ غم ۷۸۰۔ غم ۷۸۱۔ غم ۷۸۲۔ غم ۷۸۳۔ غم ۷۸۴۔ غم ۷۸۵۔ غم ۷۸۶۔ غم ۷۸۷۔ غم ۷۸۸۔ غم ۷۸۹۔ غم ۷۹۰۔ غم ۷۹۱۔ غم ۷۹۲۔ غم ۷۹۳۔ غم ۷۹۴۔ غم ۷۹۵۔ غم ۷۹۶۔ غم ۷۹۷۔ غم ۷۹۸۔ غم ۷۹۹۔ غم ۸۰۰۔ غم ۸۰۱۔ غم ۸۰۲۔ غم ۸۰۳۔ غم ۸۰۴۔ غم ۸۰۵۔ غم ۸۰۶۔ غم ۸۰۷۔ غم ۸۰۸۔ غم ۸۰۹۔ غم ۸۱۰۔ غم ۸۱۱۔ غم ۸۱۲۔ غم ۸۱۳۔ غم ۸۱۴۔ غم ۸۱۵۔ غم ۸۱۶۔ غم ۸۱۷۔ غم ۸۱۸۔ غم ۸۱۹۔ غم ۸۲۰۔ غم ۸۲۱۔ غم ۸۲۲۔ غم ۸۲۳۔ غم ۸۲۴۔ غم ۸۲۵۔ غم ۸۲۶۔ غم ۸۲۷۔ غم ۸۲۸۔ غم ۸۲۹۔ غم ۸۳۰۔ غم ۸۳۱۔ غم ۸۳۲۔ غم ۸۳۳۔ غم ۸۳۴۔ غم ۸۳۵۔ غم ۸۳۶۔ غم ۸۳۷۔ غم ۸۳۸۔ غم ۸۳۹۔ غم ۸۴۰۔ غم ۸۴۱۔ غم ۸۴۲۔ غم ۸۴۳۔ غم ۸۴۴۔ غم ۸۴۵۔ غم ۸۴۶۔ غم ۸۴۷۔ غم ۸۴۸۔ غم ۸۴۹۔ غم ۸۵۰۔ غم ۸۵۱۔ غم ۸۵۲۔ غم ۸۵۳۔ غم ۸۵۴۔ غم ۸۵۵۔ غم ۸۵۶۔ غم ۸۵۷۔ غم ۸۵۸۔ غم ۸۵۹۔ غم ۸۶۰۔ غم ۸۶۱۔ غم ۸۶۲۔ غم ۸۶۳۔ غم ۸۶۴۔ غم ۸۶۵۔ غم ۸۶۶۔ غم ۸۶۷۔ غم ۸۶۸۔ غم ۸۶۹۔ غم ۸۷۰۔ غم ۸۷۱۔ غم ۸۷۲۔ غم ۸۷۳۔ غم ۸۷۴۔ غم ۸۷۵۔ غم ۸۷۶۔ غم ۸۷۷۔ غم ۸۷۸۔ غم ۸۷۹۔ غم ۸۸۰۔ غم ۸۸۱۔ غم ۸۸۲۔ غم ۸۸۳۔ غم ۸۸۴۔ غم ۸۸۵۔ غم ۸۸۶۔ غم ۸۸۷۔ غم ۸۸۸۔ غم ۸۸۹۔ غم ۸۹۰۔ غم ۸۹۱۔ غم ۸۹۲۔ غم ۸۹۳۔ غم ۸۹۴۔ غم ۸۹۵۔ غم ۸۹۶۔ غم ۸۹۷۔ غم ۸۹۸۔ غم ۸۹۹۔ غم ۹۰۰۔ غم ۹۰۱۔ غم ۹۰۲۔ غم ۹۰۳۔ غم ۹۰۴۔ غم ۹۰۵۔ غم ۹۰۶۔ غم ۹۰۷۔ غم ۹۰۸۔ غم ۹۰۹۔ غم ۹۱۰۔ غم ۹۱۱۔ غم ۹۱۲۔ غم ۹۱۳۔ غم ۹۱۴۔ غم ۹۱۵۔ غم ۹۱۶۔ غم ۹۱۷۔ غم ۹۱۸۔ غم ۹۱۹۔ غم ۹۲۰۔ غم ۹۲۱۔ غم ۹۲۲۔ غم ۹۲۳۔ غم ۹۲۴۔ غم ۹۲۵۔ غم ۹۲۶۔ غم ۹۲۷۔ غم ۹۲۸۔ غم ۹۲۹۔ غم ۹۳۰۔ غم ۹۳۱۔ غم ۹۳۲۔ غم ۹۳۳۔ غم ۹۳۴۔ غم ۹۳۵۔ غم ۹۳۶۔ غم ۹۳۷۔ غم ۹۳۸۔ غم ۹۳۹۔ غم ۹۴۰۔ غم ۹۴۱۔ غم ۹۴۲۔ غم ۹۴۳۔ غم ۹۴۴۔ غم ۹۴۵۔ غم ۹۴۶۔ غم ۹۴۷۔ غم ۹۴۸۔ غم ۹۴۹۔ غم ۹۵۰۔ غم ۹۵۱۔ غم ۹۵۲۔ غم ۹۵۳۔ غم ۹۵۴۔ غم ۹۵۵۔ غم ۹۵۶۔ غم ۹۵۷۔ غم ۹۵۸۔ غم ۹۵۹۔ غم ۹۶۰۔ غم ۹۶۱۔ غم ۹۶۲۔ غم ۹۶۳۔ غم ۹۶۴۔ غم ۹۶۵۔ غم ۹۶۶۔ غم ۹۶۷۔ غم ۹۶۸۔ غم ۹۶۹۔ غم ۹۷۰۔ غم ۹۷۱۔ غم ۹۷۲۔ غم ۹۷۳۔ غم ۹۷۴۔ غم ۹۷۵۔ غم ۹۷۶۔ غم ۹۷۷۔ غم ۹۷۸۔ غم ۹۷۹۔ غم ۹۸۰۔ غم ۹۸۱۔ غم ۹۸۲۔ غم ۹۸۳۔ غم ۹۸۴۔ غم ۹۸۵۔ غم ۹۸۶۔ غم ۹۸۷۔ غم ۹۸۸۔ غم ۹۸۹۔ غم ۹۹۰۔ غم ۹۹۱۔ غم ۹۹۲۔ غم ۹۹۳۔ غم ۹۹۴۔ غم ۹۹۵۔ غم ۹۹۶۔ غم ۹۹۷۔ غم ۹۹۸۔ غم ۹۹۹۔ غم ۱۰۰۰۔

کلیات انشائیہ۔ طبع او منصفہ شامی خواجہ محمد علی
انشائیہ محض حاضر ناظر۔
کلیات نظام۔ کلام شاعر خوش فکر نواب

محمد مردان یلیخان بهادر -
کلیات تسلیم - جیکانام تاریخی نظم از محمد بن قتیبه
نوشته تکریم زبان آقام بلند خیال ششی امیر المصلح شاکر
حضرت شیخ و بلوی -
کلیات میر تقی - اوستا و مسلم التبت کاکلام
بعد نظر ثانی مکرر چسبیا -
کلیات طفر - کلام التکلیک الکلام عاقل جلدین -
۱ - جلد اول و دوم یکجائی -
۲ - جلد سوم و چهارم یکجائی -
کلیات سومین خان - تدریس لطیف -
مهرارستان سحر - اسپهبدان و خادون کما
کلام و بیست و هفت غزلین - اسکنان کلام و بیست و
۳ - سراج جدید علی الترتیب - محمد بن حسن کمالی
بر سر کما کما محمد بن اوستا و بیست و یک کما
بعد نظر ثانی و کما کما -
دیوان گویا - از طبع آرزو سالک از فقیر محمد خان گویا
شاکر و خواجہ وزیر نازک خیالی -
دیوان رند سیمی به کلام رند عشق - کلام نواب
سید محمد خان رند شاکر و خواجہ حیدر علی الترتیب -
دیوان قدرا - از سوره خیر و قادم بلوی قدس
و کمال عدالت دیوانی -
دیوان غافل - کلام محمد بن آتش و شاکر و خواجہ
دیوان ذوق - از تبحر فکر و کمال خیال
سید ابراهیم علی ذوق -
دیوان مہار غریب - در محامد خاتم التکلیف
مؤلف حاجی محمد بن سید محمد آبادی -
دیوان لطیف - یک کلام دیوانی غزلیات مع
سراج نامہ محمد سرور کاشانی و سید محمد علی
ایضا - فہم سروری غزلیات تمام و دیوانی محمد
خاتم المرسلین من -

دیوان ہمنجار سالک - محمد کلام ادمردا
شہر بان علی بیگ سالک -
دیوان بنیاز - از روشنی طبعی و کمال سبک
شہ نیا احمد بر بلوی نیاز -
دیوان مختار شوق - غزلیات محمد طوق دہادی
مستفید از کلام بنیاز و کلام بنیاز کلام بنیاز -
دیوان شہیدی - مستفید از کلام بنیاز شہیدی
دیوان امیر محمد بنیاز العقیب - ۱ -
میر احمد امیر مخلص -
دیوان غالب و بلوی - کما کما دیوان
مختار شوق - کما کما دیوان
از سوره خیر و کمال خیال - کما کما دیوان
کما کما دیوان - کما کما دیوان
مختار شوق - کما کما دیوان
دیوان نشاط الاحباب - مستفید از کلام بنیاز
دیوان جبار - مستفید از کلام بنیاز
دیوان امیر - کما کما دیوان
دیوان التلیق - کما کما دیوان
کما کما دیوان - کما کما دیوان
دیوان واسطی - کما کما دیوان
فصل رسول جان مستفید از کلام بنیاز
دیوان ارباب شوق - کما کما دیوان
مختار شوق - کما کما دیوان
دیوان خواجہ میر ورو - شاعر صاحب طبع
دیوان سحر اسرار حقیقت - رفعت سید محبتی
مستفید از کلام بنیاز و کلام بنیاز
دیوان شہید - مستفید از کلام بنیاز
دیوان صبا - سحر اسرار کلام بنیاز
دیوان نواب - کما کما دیوان
مختار شوق - کما کما دیوان

١٤٣٥
١٤٣٥
١٤٣٥

٨٩١٥١٣٢

This book is due on the date last stamped. A fine of 1 anna will be charged for each day the book is kept over time.

186

